

TÜRK SÖZÜ

7 NISAN

1970

Sayı 125

DEVİRİMCİ MÜCADELE

- Bilimsel Sosyalizme Bağlılık
- Milli Cephe Politikası
- Proleter Devrimcilerinin Birliği

OPORTÜNİZME GİDER

- Teorî Düşmanlığı
- Milli Cephe Bozgunculuğu
- Proleter Devrimcilerine Düşmanlık

AYBAR AREN BORAN YOLU

Türkiye devrimci kadınlar derneği tüzüğü

1 — Derneğin adı: Türkiye Devrimci Kadınlar Derneği.

2 — Derneğin merkezi İstanbul'dadır.

3 — a) Derneğin amacı: Bugün Türkiye'de emperyalizme, işbirlikçilerine, feodal-mütegalibe kuvvetlerine karşı verilmekte olan Millî Demokratik Devrim mücadelesini gerçekleştirmek için girişilecek bağımsızlık ve özgürlük savaşlarında, gerçek barışı dünyaya egemen kılmak için verilecek savaşlarda, İnsan eşitliğinin yurdumuzda yerleşmesi için verilecek savaşlarda Türk kadınlarını bir araya toplamak, onların düşünce ve eylem birliğini kurarak halk kitleseleri içinde kadınların şerefli birer öncü durumuna gelmelerini sağlamaktır.

b) Derneğimiz kendi görüşünde olan bütün kuruluşlarla ortak eylemlere katılabilir.

c) Derneğimiz amacına ulaşmak için toplantı ve gösteriler düzenler, yayın yapar, sergi açar, eğitim, propaganda ve kültür çalışmalarında bulunur.

ÜYELİK :

4 — Derneğin amacını benimseyen, onsekiz yaşını doldurmuş her kadın derneğe üye olabilir. Dernek yönetim kurulu, üyelik için başvuranların durumunu ilk toplantısında inceleyip, aday üyeye en geç bir ay içinde üyeliğe kabulü ya da reddi hakkındaki kararını bildirir.

5 — Her üye ayda en az iki buçuk lira ödenti verir. Yıllık ödenti tutarı yüzümni Türk Lirasını geçmez. Ödentilerini vaktinde ödemeyenler Genel Kurul toplantılarına katılamaz.

6 — Üyelikten ayrılma, ayrılma tarihinden altı ay önce yazılı şekilde bildirilerek gerçekleştirilir. Onur Kurulunun üyelikten çıkarma kararı için bu müddet söz konusu değildir.

DERNEĞİN ORGANLARI

7 — Derneğin organları: Yönetim Denetim, Onur ve enel Kuruludur.

a) Genel Kurul, derneğin bütün asil üyelerinin katılmasıyla yılda

bir kere toplanır. Salt çoğunlukla toplanır, fakat çoğunluk sağlanmazsa, yapılacak ikinci toplantıda çoğunluk aranmaz. Genel Kurul toplantıda kendine bir başkan, bir başkan yardımcısı ve bir yazman seçer. Eski yönetim Kurulunu ibra eder. Derneğin izliyeceği tutumu görüşür, karara bağlar.

Genel Kurul, toplantı yeter sayısının üçte iki oyuyla dernek tüzüğünü değiştirebilir. Asil üyelerden beşte birinin yazılı isteğiyle, Yönetim Kurulu tarafından olağanüstü toplantıya çağrılır.

b) Yönetim Kurulu, Genel Kurulda seçilen beş asil, iki yedek üyeden oluşur. Derneğin daimi organıdır. En az haftada bir toplanır. İki Genel Kurul toplantısı arasında derneği yönetir. Genel Kurul kararlarını uygulamak için gerekli çalışmalarını yapar. Genel Kurula yıllık çalışma raporu verir ve yeni yönetim kurulu için aday gösterir. Çalışma süresi: bir yıldır

c) Denetim Kurulu: Genel Kurulca seçilen üç asil, bir yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulunun çalışmalarını, hesaplarını denetler. Genel Kurula rapor verir. Çalışma süresi bir yıldır.

d) Onur Kurulu: Genel Kurulca seçilen üç asil bir yedek üyeden oluşur. Tüzüğe, Derneğin amacına ve Yönetim Kurulu kararlarına aykırı hareket edenlere ceza verir. Cezalar: Uyarma, üyelikten geçici ya da kesin uzaklaştırımadır.

e) Yönetim, denetim ve onur kurullarında kararlar, üye tam sayısının salt çoğunluğuyla alınır.

f) Genel Kurulda organların seçimi için gizli oylama, açık sayım yapılır.

DERNEĞİN GELİRLERİ

8 — Derneğin gelirleri şunlardır: a) Üye ödentileri. b) Bağış ve yardımlar. c) Amaca uygun çalışmalarından elde edilenler.

9 — Beşyüz liradan fazla paralar banka hesabına yatırılır. Bankadan para çekilebilmesi için Genel Sayman ile Genel Başkanın birlikte imzası gerekir.

ÜYELİKTEN ÇIKARILMA :

10 — Derneğe giriş koşullarını taşımadıkları sonradan anlaşılanlar, derneğin amacına aykırı davranışta bulunanlar ve kendilerine verilen görevleri özürsüz olarak yapmayanlar Onur Kurulunca dernekten çıkarılır.

SON HÜKÜMLER :

11 — Bu tüzükte yazılı olmayan hususlarda Cemiyetler Kanununun hükümleri ve Genel hükümler uygulanır.

12 — Geçici hüküm: Bu tüzüğün genel kurulca kabulünden son-

ra yönetim kurulu gerekli işlemleri yapar.

13 — Kurucu üyeler: Saadet BARANER, Necla ÖZGÜR, Eflân AYTAÇ, Mediha ÖZÇELİK, Asiye ELİÇİN, Neriman Hikmet ÖZTEKİN, Birsen BALCIKARDEŞLER, Gültaze ERDEM, Hale ÖZGÜR, Tülây KURNAZ, Fikret ELPE, Senal SÖLPÜKER, Zübeyde ÇETİNER, Züleyha AYTÜZ, Sevim GÜNAY, Fatma KÖLENCİK, Zehra ERŞAN.

KURUCU ÜYELER :

Mediha Özçelik — Hüseyin — 1927 — İstanbul TC. — Hacı Hüseyin Mah. Hacı Hüseyin Cad. No. 76 Kasımpaşa.

Asiye Eliçin — Mustafa — 1923 — Nevşehir TC. — Göztepe 1. Orta Sok. 16. Blok 2/12.

Saadet Baraner — İsmail — 1905 — İstanbul TC. — Halaskargazi Cad. 214/8 İst.

Fikret Elpe — Ali Fuat — 1919 — İstanbul TC. — Selime Hatun Camii Yokuşu, Şükran Apt. No. 11 D. 8 Fındıklı - İst.

Necla Özgür — Halit — 1926 — Yalova TC. — Ortaköy Dereboyu. Meşrubat Sok. 1/1.

Hale Özgür — Halen — 1951 — İstanbul TC. — Dereboyu Şehit Nuri Pamir Sok. 1/1 Ortaköy - İst.

Fatma Kölencik — Hasan — 1937 — Tekirdağ TC. — Cennet Mah. Tunç Sok. No. 8 Küçükçekmece - İst.

Gültaze Erdem — Mehmet — 1936 — Kemaliye TC. — Halicioğlu Bademlik Yokuşu No. 1 İstanbul

Neriman Hikmet Öztekin — Hikmet — 1328 — Ordu TC. Halaskargazi Cad. 214/8.

Eflân Aytac — Ahmet — 1935 — İstanbul TC. — Sarıyer Verem Dispanseri İst.

Sevim Günay — Kemal — 1927 — Keşan TC. — Fıstıkağacı, Yapraklı Sok. Bebek Apt. 8/4 Kuzguncuk - İstanbul.

Züleyha Aytüz — Şevket — 1917 — Biga TC. Vahap Bey Sok. No. 27 Altıyol - Kadıköy.

Zehra Erşan — Abdurrahman — 1944 — Ankara TC. — Dönüm Sok. No. 26 Emirgân - İst.

Zübeyde Çetiner — Mustafa — 1940 — Tarsus TC. — Fatih Sosyal Sigortalar yanı F. Cansever Apt. Kat 3 Fatih - İst.

Şenal Sölpüker — Hüsamettin — 1948 — Sivrihisar — TC. Feyzullah Efendi Sok. 30/2 Fatih - İstanbul.

Tülây Kurnaz — Nuri — 1946 — Kütahya TC. — Pehlivan Sok. 16/3 Mecidiyeköy - İst.

Birsen Balçıkardesler — Abdulrah — 1945 — İstanbul TC. Pangaltı Seymen Sok. No. 34/4 İstanbul.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın: 60324)

TİP İstanbul İl Delegelerine

PARTİLİ ARKADAŞLAR

Emperyalizmin toptan çöküşüne doğru yol aldığı, dünya halkalarının kurtuluş mücadelesinin dev dalgalar halinde kabardığı, proleter sosyalizminin dünya ölçüsünde zaferler kazandığı bir çağda yaşıyoruz. Ülkemiz emperyalist dünya sisteminin sömürülen yoksul bölgesine dahil bir ülkedir. Halkımız emperyalizme karşı ilk kurtuluş savaşını vermiş, kahraman bir halktır. Böyle bir halkın en fedakâr ve bilinçli unsurlarının önemli bir kısmını içinde barındıran partimiz oportünist yönetim altında kendisinden beklenen devrimci görevleri yerine getirememiş, halkımızın gelişen devrimci mücadelesine ayak uyduramamıştır.

Partimize musallat olan Aybar-Aren oportünist yönetici kligi, mücadelede yolumuzu aydınlatan bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunu reddederek, yarım asırlık proleter devrimci geleneğe ve proleter devrimci parti üyelerine «ihbar» ve «ihraç» metodları ile saldırarak parti içinde devrimci eğitim ve öğretimin, elestrici ve özelleştirilmesinin yerleştirilmesi mücadelesini baltalayarak, demokratik merkezîyetçilik esasına aykırı bir klik hâkimiyeti kurmaya çalışarak, emperyalizmin ülke çapında yürüttüğü anti-komünizm kampanyasına katılarak, sadece parlamenter çalışma ile kurtulunabileceği yalanını kitleler arasında yayarak, gerici-parlamentarizmi göklere çıkarıp, işçi-köylü ve gençliğin kitle hareketlerine karşı çıkararak, önümüzdeki devrimci adım olan millî demokratik devrim görevimizi inkâr edip, emperyalizme karşı en geniş millî cephenin kurulmasını baltalayarak, bilimsel sosyalizme düşman revizyonizm çizgisini, pasifist parlamentarizm çizgisini ve «sol» sektör millî cephe bozgunculuğu çizgisini politikasına temel yapmıştır. Onlar, bu politika ile TİP'i çıkmaza sokarak, onun bugünkü kitlelerden ko-

puk ve dağınık duruma gelmesinin baş sorumluları olmuşlardır. Apaçık gerçek bu iken, Aybar ve onun ortağı Aren-Boran ikilisi, halâ kendi suçlarını proleter devrimcilerine yükleyip, sorumluluktan sıyrılmak sevdasındadırlar.

Emperyalizmin hurdaya çıkartmaya çalıştığı TİP, halkımızın bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi mücadelesinde, millî demokratik devrim mücadelesinde, dört elle sarılacağımız önemli bir silâhımızdır.

Proleter devrimcilerinin bugüne kadar verdikleri azimli mücadele sonucunda, Aybar-Aren oportünist kliginin üyeler gözündeki itibarı büyük ölçüde kırılmış ve partimizin oportünist yönetimden kurtulması ve devrimci bir yönetime kavuşması olanakları doğmuştur. Önümüzdeki kongrenin önemi buradadır.

Bugüne kadar oportünist TİP yönetici kligine karşı mücadele vermiş ve bugün de partimizi bu yıkıcılardan kurtarmaya azimli olan bütün partili arkadaşlar, kongrelerde Aybar-Aren oportünizmine karşı ortak saf tutmalıdırlar.

Emperyalizmin sömürdüğü bütün yoksul ülkelerde sosyalizme varmanın tek yolu olan: protetaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı etrafında bütün halk sınıflarının güçbirliğine dayanan ve zorunlu olarak sosyalizme götüren millî demokratik devrim stratejisini savunan biz proleter devrimcileri, parti içinde Aybar-Aren çizgisine karşı olan herkesin, kendi aralarında ayrılıklar olsa bile, Aybar-Aren oportünizminin yıkılması yolunda ortak mücadele vermelerinin protetaryanın yararına olduğuna inanıyoruz.

Hangi bahane ile olursa olsun, oportünist TİP yıkıcıları ile mücadele eden saflarda parçalanmaya ve partimizin oportünistlerin yönetiminde kalmasına yol açacak davranışlara girmek, bozgunculuktur.

Bu yüzden, İstanbul İl Kongresinde, proleter devrimci mücadelemizin baş düşmanı olarak Aybar-Aren oportünizmini görüyor ve bütün devrimci parti üyelerini, oportünist TİP yıkıcılarına karşı, proleter sosyalizminin bayrağı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

TİP'İ DEVRİMCİ MÜCADELEYE KAZANMAK İÇİN, HALKIMIZIN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMİ İÇİN PROLETER SOSYALİZMİNİN ZAFERİ İÇİN AYBAR-AREN OPOR-TÜNİZMİNİ AKTİF İDEOLOJİK MÜCADELE İLE YIKALIM:

Türkiye İşçi Partisi Proleter Devrimcileri adına:

Kemal İşler, Naci Ormanlar, Sevinç Özgüner, Sıtkı Eser, Cemil Ormanlar, Kumru Gözügeçgel, Hikmet Gürdağ, Turhan Zeren, Bora Gözen, Necati Demirdaş, Kadri Taylan, Kayhan Şahinbeyoğlu, Mustafa Adalı, Nail Satlıhan, Tarık Almaç, Necmi Daysal, Cengiz Turhan, Sadullah Kendir, Cemil Aksu, Hüseyin Karanlık, Metin Gök-türk, Faruk Kurdoğlu, Kamer Doğan, Osman Yalın, Kemal Günaydın, Kabil Kocatürk.

VE

**TÜRK SOLU
PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
İŞÇİ-KÖYÜ GAZETESİ
DEVRİMCİ TİP HABERLERİ**

Şahin Alpay'ın Konferansı ve bir Paralellik!

«Proleter Devrimci Aydınlik» dergisi yazı kurulu üyelerinden Şahin Alpay arkadaş 1.4.70 günü İTÜ'de «Millî demokratik devrim ve işçi sınıfı» konulu bir konferans verdi. Şahin Alpay, konuşmasının başlarını da en önemli silâhımız olarak devrimci gücünü ele alarak, 21 Mart Cumartesi günü Ankara'da yapılan mitingi eleştirdi. Bu konuda TDGF yöneticilerinin hataların sorumluluğunu sosyal-demokratlara yüklemelerinin yanlışlığını, her sonuçtan daima en devrimci olanın sorumlu olduğunu belirtti.

İşte bu noktada salondaki «İlkesiz birlik cephesi» mensuplarının ne devrimcilikle, ne de «aktivistlikle» (!) hiçbir ilgisi bulunmayan müdahaleleri başladı. Çünkü «İlkesiz birlik cephesi» açığa çıkmaya başlamıştı. Onların bilimsel sosyalizme aykırı görüş ve davranışları kitle önünde mahkûm ediliyordu. İdeolojik sağlamlıklarına güvenemiyenlerin kendilerine yönelen eleştirileri gürültüyle susturmaya kalkmaları doğaldı.

«İlkesiz birlik cephesi» ve onun baş sözcüsünün, millî demokratik devrimin küçük burjuvazi önderliğinde de yapılabileceği, devrimde önderliğin emekçilere (işçi sınıfı ve yoksul köylüler) ait olduğu, proletarya partisinin yalnız işçi sınıfının değil, aynı zamanda yoksul köylülerin de öncü müfrezesi sayılması gerektiği, Kemalizmin teslimiyetçi ve uzlaşıcı yanının bulunmadığı konusunda ki tezleri, yazılı ifadelerine dayanılarak çürütülünce tahammülsüzlükler, kaba kuvvet gösterileri arttı. Çünkü devrimci gençlik saflarının bölünmesinden en ufak bir sorumluluk duymayan bu kişilerin, konferansının görüşlerini Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un düşüncelerine ve uluslararası proletarya hareketinin pratiğine dayanarak cevaplandırmalarına imkân yoktu. Yanlış görüşlerinin yıkılmasına engel olmak için bu tür sosyal-faşist yöntemlerden medet umdular, amma salonda kitleden tecrit olarak, özellikle işçi arkadaşlardan sert tepki gördüler.

Konferans bittiği zaman bazı arkadaşlar kürsüye fırlayarak Şahin Alpay arkadaşına sorular (!) yönelttiler. Bu davranış gerçi onların kendilerine verilen hakkı kötüye kullanarak uzun uzun nutuk atmalarına yol açtı amma diğer yandan da anti-marksist fikirlerinin açığa çıkmasına yardım etti. Proleter devrimciler, Kemalist devrimcilere karşı onlar devrimci eğilimler gösterdikleri zaman «hem dostluk, hem ittifak», teslimiyetçi eğilimler gösterdiklerinde de «mücadele» politikası izlemeleri gerektiği, zorunlu olarak işçi

sınıfı önderliğinde millî demokratik devrim tezini dünya devrimci pratiğinin Brazzaville Kongo'sunda halıaç pamuğuna çevirdiği (!), (Brazzaville Kongo'sunda millî demokratik devrimin gerçekleştiğine delil olarak karşı devrim teşebbüsünün bastırılması ve Enternasyonal'in millî marş olarak ilanı gösterilmektedir!) Kemalizmin teslimiyetçi ve uzlaşıcı yanını belirtmenin «gerçekten devrimci olan» Kemalistleri göcündürme, bileceği yolundaki görüşler hep konferansın sorular bölümünde ortaya atıldı. Arkadaşlardan bu tezlerini yazılı olarak ifade etmelerini bekleriz. Bunları yazsınlar ki yanlış görüşler hiçbir tevîl çabasına meydan verilmeden açığa çıksın!

Son olarak, konferansta çıkan olaylarda kıskırtıcılığın, tahrikçiliğin başını çeken kişilere bir çift sözümüz var. Siz uzun süre FKF de Aybar - Aren oportünizminin gençlik saflarındaki temsilcileri olarak kaldınız. Aybar - Aren oportünistlerinin de başlangıçta proleter devrimcilere karşı susturma, kaba kuvvet yöntemleri denediğini, proleter devrimcilerin kuru gürültü ve yaygarayla yıldırlabileceğini sandığını en iyi sizler bilirsiniz. Bu usullerin faal ideolojik mücadele ve doğru devrimci eylem karşısında sökmediğini, FKF İstanbul Sekreterliğinden proleter devrimcileri sağcı oportünistlikle, küçük burjuva kuyrukçuluğuyla suçlayan teksirler yayımlayarak (ve aslında küçük burjuva kaypaklığının en güzel örneğini vererek) istifa etmek zorunda kaldığınız için yine en iyi sizler bilirsiniz. Hiçbir öz eleştiri yapmadan iltihak ettiğiniz ilkesiz birlik cephesinde yapacağınız en olumlu davranışlardan biri kendi akıbetinizden örnek vererek arkadaşlarınızı uyarmaktır.

Proleter devrimci Aydınlik toplattıldı

Dünya proletarya hareketinin büyük önderi Lenin'in doğumunun 100. yılı münasebetiyle Lenin özel sayısı olarak çıkan Proleter Devrimci Aydınlik, savcılığın müraعاتı üzerine Ankara mahkemelerinin verdiği karar gereğince toplattırılmıştır.

Kimi «devrimciler» Proleter Devrimci Aydınlikın toplattırılmamasından rahatsız oluyor ve bu rahat sızlığın yüzlerce kişinin izlediği burada hiç şüphesiz polis de izlediği konferanslarda özellikle kürsüye çıkıp dile getiriyordu. Bu «devrimciler» tutumlarına şu kılfı bulmuşlardı: Kapağına Lenin'in resmini bastığı halde Proleter Devrimci Aydınlik neden toplattırılmıyor? Bu işte bir «bit yeniği» var. İstanbul'da henüz piyasaya çıkarılmamış olan bir derginin toplattırılmamasında «bit yeniği» arayan «devrimciler» konuşmalardan 2 gün sonra derginin toplattırılması olgusuna ne diyecekler acaba?

Bu ihbarcı davranışlarını tecrübesizliklerine mi, bilimsizliklerine mi vermek gerekir?

Proleter Devrimci Aydınlikın son sayısı toplattırılmıştır. Aydınlik dergisi için bu olağanüstü bir durum değildir. Nitekim bundan önce de işbirlikçi iktidar 3 sayısını toplattırılmıştır.

İçinde bulunduğumuz anti-demokratik ortamda doğru devrimci çizgideki yayın organlarının toplattırılmasından daha doğal bir şey olamaz. Ancak üzerinde durulması gereken demokrasi ortamını «güçlü omuz darbeleriyle» genişletemeklerine inananların bu demokratik ortamı zedeleyici davranışlarda bulunmalarıdır. Proleter Devrimci Aydınlikın doğru devrimci çizgide olduğunu kabullenmek için onun polise toplattırılması gerektiğini savunmak, eğer başka bir sebebi yoksa devrimci uyanıklıktan en ufak nasibi olmadığını ilân edecektir.

Proleter Devrimci Aydınlik

4-18 Çıktı

LENİN ÖZEL SAYISI

Almakta Acele Ediniz

Adres: Adakale Sokak 28/1 Yenışehir/ANKARA

Malatya Tıp Üyelerinin Tüm Örgüt Üyelerine Çağrısı

TİP'li ÜYE ARKADAŞ: Türkiye'deki devrimci hareketi örgüt için de birleştirmek ve partimizi DEVRİMCİ hareketlerde öncü kılabilmek, ve de tüm devrimcileri TİP içerisinde, tek bir vücut halinde birleştirmek için biz Malatyalı devrimciler olarak, tüm TİP üyeleri ve partisiz arkadaşlarımıza aşağıdaki uyarı ve öneride bulunuyoruz.

Uzun zamandan beri, parti örgütlerinin dağılıklığı tüm devrimcileri tedirgin etmekte ve devrimci eylemde başıbozukluk yaratmaktadır. Bu dağılıklığın nedeninin Aybar - Aren oportünizminin bir neticesi olduğu, gerçeği ortaya çıkmıştır.

Aybar - Aren oportünizminin iflas dönemindeki bugünkü göstermelik yöneticiler, son bir çıkışla bu dağılıklığı toparlayabilmek iddiasıyla ortaya çıkmışlarsa da, Malatya'ya gelişlerinde, kendilerini Aybar'ın daha da gerisinde, şahsiyetlerine dahi sahip çıkamayacak şahsiyetsiz kişiler olarak gördük.

ŞÖYLE Kİ: Malatya'da üç kâğıt politikasıyla örgütün başında uzun zaman kalabilen ve son hizipleşmelerde Aybar - Aren oportünizmi arasında mekik dokuyan, Eski İl Başkanı ve halen Genel Yönetim Kurulu üyesi olan Hayrettin Abacı ve sayıları çok düşük hempaları ve iyi niyetinden, endişemiz olmayan arkadaşlarımız, Abacı listesinin başına gelemeyince adaylıktan ve göstermelik mahalli yönetim kurullarından istifa etmişlerdi. Bunun üzerine, partinin gerçekten bilinçli ve örgüt fikrine yürekte inanan üyeleri, seçimleri ve bu güne kadarki devrimci eylemleri, her yönüyle yürütmüş, bir yandan da Genel Merkeze (Her üç Genel Başkan döneminde) geçici bir yönetim kurulu kurulması için (yazılı ve bizzat adam göndererek) öneride bulunduk.

ANCAK: 21 Şubat 1970 tarihinde, yani 10 ay sonra, Merkez Yürütme Kurulu üyesi Turgut Kazan arkadaş tam yetki ile Malatya geçici örgütünü kurmağa geldiğinde bizlerin yanı sıra, kendilerini gurupmuş gibi gösteren, üç kâğıt politikalarını, bu gün Aren oportünist kliğe yamamak isteyenlerle de ilişki kurmuş ve geçici kurullarda görev almalarını önermişti. Ancak onlar ne beraber, ne de tek başlarına görev kabul et-

memişlerdi. Turgut Kazan arkadaş, bugüne kadar partiye sahip çıkan ve görev almayı şeref sayan arkadaşlardan dokuz kişinin isim listesini merkez yürütme kuruluna götürdü.

FAKAT: Genel Merkez bu isimlerin kendi oportünist tutumlarını tasvip edecek isimler olmadığı kanaat'na varmış olacak ki, tam yetki ile görevlendirdikleri arkadaşlarına dahi itimat etmemiş, bu arkadaşlarımızın geçici kurula gelmelerini engellemişlerdir.

BAŞKAN GELİYOR..: 18/3/1970 günü Malatya örgütünü kurmak üzere Genel Başkan Şaban Yıldız ve Genel Sekreter Behice Boran geldiler. Saat 14.00'de parti salonunda yapılan toplantıda, parti içi sorunlarına dokunmayı engellediler ve sadece kendileri konuşarak devrimcileri geçiştirip çeşitli ithamlar yönelttiler. Cevap vermek için söz almak isteyen arkadaşlarımızı, bu konuda akşamki toplantıda söz verileceği gerekçesiyle susturdular. Akşamki toplantıda ise (geçmiş meseleleri hiç kurcalamayalım, biz örgütü yeniden canlandırmaya geldik) diyerek Oportünistlerin, partiyi bu duruma getirenlerin Devrimciler tarafından eleştirilmelerini engellemeğe çalışıyorlardı. Böylece gerçek niyetlerini ortaya koymuş oluyordular.

MALATYA örgütünde uzun bir mücadeleden sonra temizlenen ve partiye organik bağlarını koparmış, TİP'e ve sosyalizme ihanet etmiş düşük Aybar - Aren taraftarlarıyla, Devrimcilerden oluşan bir kurul kurmak ve kendilerini Malatya'da tekrar temsil ettirmek, böylece büyük kongreye Malatya'dan bir iki kilit adam götürmek istiyorlardı. Yani Devrim bir dille belirtmeleri Genel Başkan ve leştirmek çabasında idiler.

Malatyalı Devrimciler halka ters düşen üç kâğıtçılarla tekrar halkın karşısına çıkamayacaklarını, kesin bir dille belirtmeleri Genel Başkan ve Genel Sekreteri sinirlendirmiş, bunun üzerine Bahice Boran (Bizim size ihtiyacımız yok, istersek partiyi Malatya'da sileriz bizim için Malatya teşkilât olmasa da olur) demiştir. Genel Başkanın tutumu daha da bayağı idi. 19 yaşındaki genç bir militana (Çık dışarı, seni kovuyorum, defol köpek oğlu köpek) diyerek Genel Başkanlık sıfatını da ayaklar altına aldı.

VE DİYORUZ Kİ: Yukarıda niteliğini vermeğe çalıştığımız yoz kişiler Türkiye'nin tek sosyalist partisi TİP'in içinde ve yakınında olmazlar.

Partimizi bugünkü duruma getirerek emperyalizme ve iş birliğilere hizmet ettikleri ortada olan oportünist kliğe son darbeyi hep beraber vuralım, proleter devrimci suları çelikleştirelim.

Kardeşler; Trükiye İşçi Partisinin öncülüğünü yapması lazım gelen, ulusal, demokratik, devrimci, eylemler partinin dışında ve bir başı bozukluk içinde gelişiyor. Parti bu eylemlere sahip çıkacak ve de öncülük edebilecek niteliğe kavuşturmak tüm sosyalistlerin görevidir artık.

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONUN YERLİ ORTAKLARI

KAHROLSUN OPORTÜNİSTLER, YAŞASIN PROLETER DEVRİM CİLER,

YAŞASIN MİLLİ, DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!!

Tarsus Fikir Klübü Arandı

Tarsus Fikir Kulübü'nü aratan savcılık, kulüp bülteni Ulusal Güc'ü yasakladı.

Güneydeki hareketleriyle gerici kere korku salan Fikir Kulübü üyeleri hergün arttırılan baskıların bir parçasını da geçtiğimiz hafta içerisinde gördüler.

Ulusal Güc bülteni, Fikir Kulübü üyelerine ideolojik eğitim yapan, Dünya ve Türkiye olaylarını objektif olarak değerlendiren ve üyeler ile yönetim kurulu arasında organik bağı gerçekleştiren bir araçtır.

Bültenin toplatılma kararı sunlar üzerinde toplanmaktadır.

1) Bülteinde sosyalizm üzerine yazılan yazıda proleter devrimci çizgiyi doğru olarak değerlendirdiği;

2) Üyelerini Amerikan emperyalizmi ve bütün gerici güçlere karşı savaşa çağırdığı;

3) Birlik ve beraberlik içinde bulunduğu ve kitleleri doğru devrimci çizgi ışığında hareket ettirdiği;

4) İşçi - Köylü gazetesini övdüğü ve onun devrimci hareketteki yerini doğru değerlendirdiği;

5) Bundan evvelki yönetim kurulunu faşist baskılarla sindiremediklerinden yeni yöneticilerin niteliğini anlamak ve onları yıldıracağını sanmalarından dolayı bülten toplatıldı.

Bunun üzerine Kulüp Başkanı Önder Aktaş, bir basın bildirisini yayınlamakla toplatmanın gelişen hareketimizi engelliyemeyeceğini ve baskılar ne kadar artarsa artsin mücadelemizde daha azimli olarak yürüyeceğimizi halkımıza duyurdu.

**Karl Marx
Ekonomi Politığın
Eleştirilmesine Katkı**

Çeviren: ORHAN SUDA

ASLINA SADIK KALINARAK TAM METİN HALİNDE Fiati 12,5 lira

ATEŞ

Henri Barbusse

Çeviren: SUAT DERVİŞ

«Kitlelerdeki İnkılâpçı şuurun anılmasında etkin rol oynayan eser» LENİN. Fiati 20 lira.

Hedef: AP iktidarında

Kabine buhranının son günlerinde hızlanan gençlik hareketleri geniş çapta kitle gösterilerine yol açtı. Buhran sırasında ve buhran sonrası meydana gelen olayları değerlendirelim ve çıkaracağımız derslerle önümüzdeki meseleleri gözümleyelim.

Ankara'da Dil Tarih-Coğrafya Fakültesinde forumla başlayan ve ilk T.B.M.M. de bağımsızlık arısıyla biten hareket kabine buhranı sırasında devrimci gençliğin kitlelerde yansıyan tek tutarlı eylemi oldu. Kabinenin güven oyu almasıyla birlikte devrimci gençliğe karşı, baskı ve saldırılar daha da artmaya başladı. Ankara'da Yüksek Öğretmen, de satılık okul yöneticilerinin çağırmasıyla okula giren polis, daha sonra Fen Fakültesi bahçesine girerek orada bulunan öğrencilerin üzerine silâh ve bombalarla saldırdı. Fakülte dekanının polislerin fakülteye girmelerine müsaade etmemesi üzerine dekan tartaklandı. Bir gün sonra sivil polisler yönetimin de camiden çıkan bir gerici kalabahçı İktisadi Ticari İlimler Akademisine ve orada, ki devrimci öğrencilere saldırdılar. İstanbul'da da bağımsızlık haftası nedeniyle çeşitli gösteriler oldu. İzmir'de gecekondularla ortak hareket eden üniversiteli gençler tutuklandılar.

İşbirlikçi iktidar tapalık ve cüretkâr bir şekilde üniversiteye ve devrimci gençliğe saldıyordu. Amacı devrimci hareketin bugünkü kaynaklandığı yer olan üniversiteleri devrimcilerin başına yıkmaktı. Üniversiteler işbirlikçi A.P. iktidarının kontrolüne alamadığı ve gerici rejimi tehdit eden devrimci mücadelenin kaynaklandığı önemli kalelerdir. Bu kaleleri gericiilerin üniversite reform tasarıları ile içten, polis saldırıları ile dıştan ele geçirmeğe çalışması bu yüzdendir.

Geçtiğimiz hafta devrimci gençliğe ve üniversiteye karşı yapılan saldırılar geniş çevrelerin tepkisini uyandırdı, ilerici çevreler olayı sert bir şekilde kınadılar.

Üniversite gençliği bir bütün halinde, forumlarda oy birliğiyle A.P. iktidarına karşı mücadele kararı aldı. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, Üniversite Öğretim Üyeleri, Türk Hukuk Kurumu, T.Ö.S., Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu, T.İ.P. ve C.H.P. içinde bazı ilerici milletvekilleri bu saldırılara karşı ortak tavır aldılar.

21 Mart Cumartesi günü bu ortamda S.D.D.F.'nin iznini aldığı bir miting yapıldı. Mitingte çıkan olaylar belirli ölçülerde kurulmuş olan doğal ittifak zeminini geniş ölçüde yıprattı. Amaç üniversite özerkliğine ve devrimcilere yapılan baskılara karşı ortak mücadele iken, kısır öğrenci çekişmesi haline geldi. 21 Mart Cumartesi günü mitingle başlayan ve daha sonra da bazı gelişmelerle büyüyen bu çatışmalar neye yaradı? Kimleri sevindirmiştir ve neyi zedelemiştir?

21 Mart Cumartesi günü olaylar güçbirliği bozuncularının ve emperyalizmin işine yaradı; işbirlikçi AP iktidarının saldırılarına karşı güçlü bir cephe halinde çıkma olanaklarımızı zayıflatmıştır.

İşbirlikçi AP iktidarına karşı kullandığımız silâh, «devrimci güçbirliği» politi-

kasıdır. Proleter devrimcilerinin yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizme ve işbirlikçi iktidarlara karşı uyguladıkları politika Millî Demokratik Cephe politikasıdır. Bu politikayı bir icabı olarak, devrimcilerin en geniş devrimci ve demokratik saflarla düşmana karşı köymaları gereklidir. Bu geniş safları yaratmak, proleter devrimcilerinin müttefiklerine ve düşmana karşı uygunlayacakları politikayı doğru olarak tesbit etmeleri ve dikkatle uygulamaları ile mümkündür. Bu yapılmazsa, proleter devrimcilerinin müttefiklerinden tecrit olmaları ve işbirlikçi iktidar karşısında yalnız kalmaları tehlikesi belirir.

Müttefiklerimizi düşmana karşı mücadelede desteklemek ve onları eleştirerek daha ileri hedeflere yöneltmekle yükümlüüz. Bu açıdan baktarsak, 21 Mart Cumartesi günü mitingte müttefiklerimize karşı takındığımız tavrın yanlış olduğunu görürüz.

Küçük burjuva devrimcisi akımın gençlik kesimindeki uzantısı olan Sosyal Demokratlar, bütün küçük burjuva devrimcilerinin ortak vasfı olan tutarsızlık, küçük burjuva zigzaglığı ve proleter devrimcilerine karşı kısır rekabetçilik vasıflarını elbette taşırlar. Proleter devrimcileri, onların bu vasıflarını hiçbir zaman gözden uzak tutmadan, onlara karşı dikkatli, «hem dostluk, hem mücadele» politikası izlemelidirler. Proleter devrimcileri, küçük burjuva devrimcilerinin ilerici atılımlarını desteklemeli, fakat zigzaglarını ve tutarsızlıklarını ikna ve eleştiri metoduyla teşhir etmeli, küçük burjuva devrimcilerinin bu eğilimleriyle mücadele ederek onları daha ileri hedeflere ve daha tutarlı bir çizgiye yönlendirmelidirler.

Proleter devrimcilerinin Sosyal Demokratlara karşı tutumu, ne «hep dostluk» politikası olabilir, ne de «hep düşmanlık» politikası. Proleter devrimcilerinin müttefikleri ne karşı izledikleri politika, bu müttefiklerinin her zigzagına göre yön alan, bir politika olamaz. Hem küçük burjuva devrimcilerinin bir kısmını «gerçek Sosyal Demokratlar» diye göklere çıkarmak ve onlara karşı «hep dostluk» politikası uygulamak eğilimi, hem de küçük burjuva devrimcilerinin bir diğer kısmına emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı takınılacak tavrı takınmak eğilimi yanlış.

Küçük burjuva devrimcilerine karşı mücadelede, kullanılacak mücadele metodlarını da politik çalışmanın esas alınmasına dikkat etmeliyiz! Bazı arkadaşlarda zaman zaman kendini belli eden, «dayak en tesirli ikna metodudur» fikri kesinlikle yanlıştır. Kitleleri bilinçlendirmenin ve örgütlendirmenin tek yolu, kitlelerle kopmaz bağlar kurmak, kitlelerin içine derin kökler salmak, kitlelerin bütün mücadeleleri içine girerek onlara doğru çizgiyi göstermek, kitleler içinde politik çalışma yapmaktır. Bunu da ancak kitlelere uzun vâdeli menfaatlerini kavratarak başara biliriz.

Ülkemizin küçük burjuva devrimcileri, bir bütün olarak, elbette SDDF Başkanını dövmek yoluyla daha tutarlı bir çizgiye atıl-

mış olmazlar! Kaldı ki, dayak kimseyi ikna etmez. İkna etmenin yolu, kitleleri daha devrimci, daha tutarlı bir çizgiye getirmenin yolu, bu olamaz. Türkiye'de proleter devrimci mücadelesinin gelişmesi için çalışma tarzı konusunda ki bu yanlış anlayışların giderilmesi şarttır.

21 Mart Cumartesi mitingi öncesinde, işbirlikçi iktidarın üniversiteye ve devrimcilere karşı giriştiği saldırı, geniş devrimci ve demokrat çevrelerin tepkisiyle karşılaşmıştı. Bu genel görünüm içinde, SDDF de, olumlu bir atılım yaparak üniversite özerkliğinin ihlâlini protesto etmek istemişti. Proleter devrimcileri ne yapmalıydı? Siyasal iktidar, küçük burjuva devrimcilerinin yapacakları miting proleter devrimcilerinin hareketine tercih etmiş olsa bile, proleter devrimcileri kısır rekabetçi bir havadan dikkatle kaçınmalı ve küçük burjuva devrimcilerinin bu ilerici atılımını var güçleriyle desteklemeli, «devrimci güçbirliği» politikasının bir icabı olarak bu ileri atılımı daha da ileri ve tutarlı bir hale getirmek için hem kendi çizgilerini ortaya koymalı, hem de küçük burjuva devrimcilerinin tutarsızlıkları ve eksikliklerini eleştirmelidirler.

Bu yapılmadı ve Sosyal Demokratların rekabetçi tavrına karşı biz de kısır rekabetçi bir hava içinde mitingdeki konuşmacı sayısı yüzünden çıkan bir tartışmayı ön plâna çıkararak mücadelenin hedefinden sapılmamasına yardımcı olduk. Bizim tavrımız bu olmalıydı. İleri ve işbirlikçi iktidara karşı bir çizgide ne kadar çok Sosyal Demokrat konuşursa, biz bundan memnun olmaydık. Mitingte bir bütün olarak devrimci ve demokrat saflardan ne kadar çok insan konuşursa, bu ancak bizim saflarımızı geliştirir; emperyalizmi tehdit eder; küçük burjuva devrimcilerinin daha da ileri bir çizgiye çekilmesinin zeminini hazırlar. Mitingte Sosyal Demokrat konuşmacıların Dev-geç konuşmacılarından daha çok olması, önderliğin küçük burjuva devrimcilerine bırakılmış olması anlamına gelmez, çünkü öncülük rolünü tâyin eden, mitingdeki konuşmacı sayısı değil, kitlelere kumanda etmek ve onları ileri yönde etkilemek mücadelesinde sağlanacak başarıdır. Hareketin doğru yönde gelişmesidir.

Harekette En Sorumlu Olan,

En Devrimci Olandır!

Proleter devrimcileri, mücadelenin her ânında bütün durumu, gözönünde tutmak, me seleyi bir bütün olarak görmek ve bütün hareketin ortak yararına çalışmak sorumluluğunu taşırlar. Müttefiklerinin devrimci sorumluluğu, güçbirliği konusundaki anlayışları eksik ve yetersiz olabilir, ama proleter devrimcileri hiç bir zaman bu nedenle kendi sorumluluklarını unutamazlar. Her yerde, müttefiklerinin tutarsızlıklarına karşı, devrimci sorumlulukla, emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı verilen mücadelenin bütününü göz önünde tutarak mücadele etmeleri gerekir.

Proleter devrimcileri böyle davranmadıkları takdirde, ittifaklar politikasını ve bunun bir parçası olan güçbirliği hareketini zedeleyecekler. Düşmanın bize saldırıyı arttırdığı dö-

Silah: Devrimcilerin Güçbirliğidir

Orman Sorunu Üstüne Celâl Soyca

nemde ona en geniş ittifaklarla karşı koymak yerine kendi kabuklarına çekilmiş ve pasifizme gömülmüş olurlar.

Müttefiklerimize karşı politikamız, kendi bağımsızlığımızı sıkı sıkıya koruyan «hem dostluk, hem mücadele» politikası olmalıdır! Müttefiklerimizi ne kendimizle özdeş olarak görmeli, ne de düşman saflarına itmeliyiz. Bu politikamızın gözden kaçırılması, düşman devrimci saflara karşı saldırıya geçtiği zaman, şu iki yanlış tavrın ortaya çıkmasına yol açmaktadır: Ya kendi bağımsızlığımızdan tamamen feragat ederek yalnız müttefiklerimizden medet ummak eğilimi, ya da müttefiklerimize karşı da tamamen düşmanca bir tutum takınarak tecrit olmak eğilimi. Proleter devrimcileri bu ikili tehlikeye, güçbirliği politikasını daima doğru olarak uygulayarak karşı durmalıdırlar. Eğer güçbirliği politikasını doğru uygularsak, yani hem kendi bağımsızlığımızı sıkı sıkıya korur, hem de ittifaklarımızı sağlam bir şekilde kurarsak, o zaman düşman saldırıya geçtiğinde tutarsız ve aşırı davranışlara kapılmayız. Ne kendimizi bağımsızlığımızdan fedakarlık yapmak zorunda hissederiz, ne de müttefiklerimizi düşman saflara itmek hatasını işleriz.

21 Mart Cumartesi günkü mitingte TDGF yönetiminin yanlış politikası ve kitle çalışmasının önemini kavrayamayıp, mitingin gereken etkiyi yapamamasına yol açtı ve hem milli cephe bozuncularının, hem de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin işine yaradı.

Mitingin nerede yapılacağı, saat kaçta olacağı miting anına kadar belli değildi. Okullarda ve şehirde gereken propaganda ve duyuru yapılmamıştı. Diğer örgütlerle ortak çalışma denenmemişti. Bu eksiklikler, miting sırasında takımlan kısır rekabetçi tutumla birleşince, büyük bir potansiyel heba oldu; devrimcilerin güçbirliği imkânları zedelendi; mücadele, hedeflerinden saptırıldı. İktidarın üniversitelere karşı güştüğü saldırıyı, bütün devrimci ve demokrat çevrelerin güçbirliği ile yıkmak ilkesinin esas alınması, mitingdeki politik çalışmanın ana ilkesi olması gerekirdi. Bunun yerine, emperyalizm konusunda genel sözler edilmekle yetinildi ve miting içinde bulunduğumuz mücadelenin yakın hedefleri açısından, saflarımızı genişletici ve kuvvetlendirici, ilerdeki mücadelelere daha sağlam bir zemin teşkil edici olamadı.

Mitingde kitle çalışmasının yapılmayıp ve SDDF ile kısır bir çekişmeye girilmesinin sonucu ortadadır:

1) Güçbirliği bozuncusu çevreler, bu harekette gençlik içinde belirli ölçülerde sağlanmış bulunan ittifaklara karşı ellerine bir takım gerekçeler geçirmişlerdir;

2) Son hareketler sırasında sağlanan kitle birikimi, beceriksizlik ve bilgisizlik yüzünden heba olmuştur;

3) Uzun zamandanberi âtil halde bulunan Devrimciler Güçbirliği'nin yeniden hazırlanan zemini, belirli ölçülerde zedelendi;

4) Son saldırılar dolayısıyla kitlelerin önüne çıkmış olan işbirlikçi AP iktidarı hedefinden sapılmış, mesele belirli ölçülerde kısır öğrenci çekişmeleri haline dönüşmüştür.

Amerikan emperyalizminin sinice yerleştiği sektörlerden ormancılık üstüne oldukça şey söylendi. Ancak, söylenen şeylerin odak noktasını, orman içi köylerde yaşayan on milyon civarındaki halkın sosyo-ekonomik açmazları teşkil etmektedir. Ormancılık gibi dev bir işletmenin devlet sektöründe oluşu; bir yandan küçük bir azınlığın aracılık ve kaçakçı yataklığı yoluyla milyonlar vurmasını sağlamakta, diğer yandan köylü yığınları üzerinde geniş politik baskılara olanak hazırlamaktadır.

Korkunç bir iç sömürü çarkının döndüğü bu zengin sektör üzerinde dış sömürü çevrelerinin plânları ise, bugüne dek basının ilgisi ni pek az çekebilmiştir. Oysa sorunun dış kabuğu biraz kaldırıldığında, iç sömürü çarkının dümen kolunun nerelerden döndürüldüğü açıkça görülmektedir. Ancak dış sömürü öylesine acaip ilişkiler çerçevesinde yürütülmektedir ki; en devrimci yayın organlarının arşivlerinde bile bu konuda hemen hiç döküman bulunmamaktadır.

Örneğin F.A.O.'nun Türkiye ormanları üzerindeki oyunları sezilmedi, fakat oyun öylesine plânlıdır ki, meselenin göbeğinde olan devrimci ormancılar bile aydınlık tahlillerden uzak kalmaktadırlar. Keza Uluslararası Yarıdım Konsorsiyomu (A.I.O.)'nun yakın zamana dek Orman Fakültesi bünyesinde faaliyette bulunduğu bilinmekte; ancak, milyonlar sarfıyla fakültenin tüm araç, gereç ve bina masraflarını karşılayan bu emperyalist örgütün amaçları üzerinde en ufak somut bilgi ele geçirilememektedir.

Bugün ormancılığın bütün

kademelerini bir ağ gibi sarmış olan F.A.O. uzmanları, yabancı sermayeye uygun alanlar hakkında her yıl binlerce raporu «gerekli yerlere» iletirler. Hükümet ise her türlü tasarrufunu Türk bilim adamlarının değil; yabancı bilim adamlarının düzmece raporlarına göre saptar. Örneğin bu yıl Türkiye'ye gelen Ozara isimli bir yabancı uzman birkaç ay içinde Türkiye ormanları hakkında da geniş bir rapor hazırlar ve bunu hükümete sunar. Ancak yıllar sürececek bir inceleme ve envanter çalışmalarını gerektiren böyle bir raporun hazırlanışının birkaç ay içinde südürülmesindeki hikmeti anlamak güç değildi. Çünkü bu raporla anlaşılmaktaydı ki (!) Türkiye ormanları sınırdığından çok fazladır ve fazla telaşa lüzum yoktur. Bununla anlatılmak istenmektedir ki, orman kıyımına karşı direnen çevreler yanılmaktadırlar; orman suçlarının affı ve bir kısım ormancılık sahalarının özel sektöre devri pek öyle hayatı tehlikeler doğurmazlar. Ayrıca yine raporda belirtildi ki; Türkiye ormanlarının yabancı sermayeye açılmasında sayılmayacak kadar fayda vardır ve öngörülen bazı tedbirler (!) alındığında, ormancılık sektöründe yaratılan milli gelir akın almayacağı bir seviyeye fırlayacaktır.

Söz konusu rapor Türk bilim adamlarınca korkunç olarak nitelendi. Çünkü Türk ormancılarının on yılları içeren çalışmalarından sonra vardıkları sonuçlar; bir yabancı uzmanın birkaç aylık turistik bir geziyle hazırladığı «isteğe uygun» raporla yadsınmaktaydı. Ve Başbakanlık kanahıyla getirilmiş bulunan uzman

nın raporu hükümetçe makbül karşılandı.

Ayrıca, orman endüstrisi içine yuvalanmış yabancı sermayenin faaliyet koşulları ulusal gerekçelere öylesine ters düşmektedir ki; sömürü bir yandan orman servetine yöneltilmekte, diğer yandan orman köylüsüne süt tozu, peynir cinsinden şeyler dağıtılarak yoğun bir ideolojik propaganda yürütülmektedir. (Kaldı ki yapılan her türlü tüketim artışı yardımların köylüye verilen ücretten kılalacağına ilişkin anlaşma, Resmi Gazetede yayınlanmıştır.)

Ancak ormancılık işletmesinin kuytu bir sektör olması nedeniyle bir türlü derinlemesine incelemelere girilememektedir. Ormancılık eğitiminden orman sanayi yatırımlarına ve en kuytu köylere değin vantuzlarını uzatmış olan emperyalizme karşı, bu somut alanda güçlü bir kavga vermenin yaşamsal niteliğine dikkati çekiyoruz. Çünkü ormancılıktaki yıl kum, ancak bir asır sonra düzeltilebilir. Bugün Akdeniz muntakasından Karadeniz kayın ormanlarına dek yığınla endüstriyel yatırım yapmış olan yabancı sermaye, korkunç bir ham madde ve emek sömürüsü fırtınası estirmektedir. Orman içi köylerinin sosyo-ekonomik sorunlarını, bu en önemli ham madde kaynağını pervasızca kemiren yabancı sermaye baskısından soyutlarsak ayağımız havada kalır. En az petrol sorunu kadar ulusal öneme sahip, hattâ iç politikada ondan da etkin rol oynayan ormancılık sektöründeki emperyalist oyunların artık somut olarak ele alınması zamanı gelip geçmektedir.

Tüm devrimci çevreleri bu konuda uyanık olmaya çağırırız.

Bütün bu olaylardan dersler çıkaralım ve işbirlikçi AP iktidarına karşı en geniş saflarla karşı koymak için:

1) Müttefiklerimize karşı eleştiri, ikna ve eğitim metodlarımızı uygulayalım;

2) İçinde büyük zaafı taşıyan AP iktidarının saldırılarına karşı gerekli siyasî ajitasyon ve propagandayı yapalım;

3) En geniş saflarla AP iktidarına karşı Devrimci Güçbirliğini gerçekleştirerek mücadele edelim.

Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelemizin bayrağını yükseltelim!

TİP'de Aybar - Aren Opor

Bozguncularını Yıkm

1962'den beri süren ve 1964 - 65 yıllarından itibaren hararetle. rek daha yüksek ve sert bir düzeye varan tartışmalar ve mücadeleler bizi nereye getirmiştir TİP içindeki mücadele ne durumdadır? Devrimci mücadelemiz ne durumdadır ve önümüzdeki görevler nelerdir?

1962 - 1964 arasında TİP içinde yer tutan ve yüksek kademeleri ele geçiren Aybar - Aren kliğinin mensupları bilimsel sosyalist kavrayışa, sarsılmaz bir devrimciliğe ve proleter devrimci çalışmaya tarzının, parti ve mücadele anlayışının ilkelerine sahip değillerdi. İçlerinde küçük burjuva kökenli aydınlara ârız olan hastalıkların tümünü taşıyorlardı. Bir süre için, ilerici yanları ön plâneydi ve büyük eksiklik ve yanlışlıklarını gizlemeye muvafak oldular ama 1964'ten başlayarak eksiklikleri ve yanlışlıkları ön plâna çıktı ve herkesin gözleri önüne gerildi, gerek TİP'i ve gerekse Türkiye'deki bütün devrimci mücadeleyi etkiledi ve zedeledi.

TİP yönetici kliğinin meydana getirenler, Türkiye'de proleter devrimci mücadelenin teorik ve pratik icaplarını yerine getirebilmekten çok uzaktılar. Parlamento mücadeleyi, seçimleri her şey sandılar; seçimlerde 15 mil. letvekilliği kazanınca Türkiye'de zaferin eşliğinde olduklarını düşündüler; bütün hesaplarını buna göre yaptılar ve bu yüzden de sonunda kaybettiler.

TİP'nin yönetici klığı, 15 mil. letvekilliği kazandığı seçimlerin hemen ertesinde, tamamen pasifist, Türkiye'de gelişen devrimci mücadeleyi tamamen parlamento duvarları içine hapsetmek isteyen ve kitlelerden tamamen kopuk bir çizgi izlemeye başladı. Bu çizgi kısa zamanda parti içinde de yansıdı: Parti içinde teorik ve ideolojik eğitim hiç bir zaman geliştirilemedi ve hattâ giderek bu yönetici klik bilimsel sosyalizmin temellerini öğrenmenin önemini reddetti. Yine buna bağlı olarak, proleter devrimci çalışmaya tarzı daima eksik kaldı ve ilk hızlı gelişme dönemlerinden sonra TİP gitgide kitlelerden kopuk, kitleleri bilinçlendirmek ve örgütlendirmek görevini yapamayan, kitlelerin mücadelelerinde onlara

yol gösteremiyen bir örgüt durumuna geldi.

Gerek TİP içindeki ve gerekse TİP dışındaki proleter devrimcileri, bu gelişmeleri daha başında tesbit ettiler ve TİP'nin başında bulunanlara karşı eleştirilerini yöneltmeye başladılar. Bu eleştiriler başlıca iki yönde gelişti: 1) Politik - stratejik düzeyde: TİP, tutarlı bir şekilde Millî Demokratik Devrim çizgisini benimsemeli ve bütün icaplarını pratikte yerine getirmeliydi: İşçi ve köylü kitlelerini bilinçlendirmeli, küçük burjuva devrimcilerine ve diğer ilerici unsurlara karşı sağlam bir güçbirliği politikası gütmeliydi; 2) TİP, politik çalışmasında parti-içi eğitimi gerçekleştirmeli, bilimsel sosyalizmin ilkelerini yaymalı ve öğretmeli, gerçekten proleter devrimci bir parti olmak yolunda tedbirleri almalı, küçük burjuva hastalıklarına karşı koymalıydı.

TİP yönetici klığı, bu eleştirileri hiç bir zaman değerlendirmede. Politik strateji ve politik pratiğin icapları konusunda ortaya çıkan yanlışlardan ilk göze batanı, millî cephe konusundaki yanlış tutumdur. TİP yönetici klığı yurdumuzdaki ilerici ve gerici güçlerin sağlam ve bilimsel bir ayırımını yapmıyor, müttefikimiz olarak kazanılması gereken küçük burjuva devrimcilerine ve diğer ilerici çevre ve güçlere karşı bir kısır rekabetçi politika güdüyordu. Hattâ onları «Devrim düşmanı» göstermek ve onları düşman saflarında saymasını haklı çıkarmak için, Türkiye'nin tarihine dair yeni ve orijinal (!) teoriler geliştiriyordu.

Millî Demokratik Devrim çizgisi ve pratikteki icapları konusunda gelişmeye başlayan eleştirilere karşı, TİP yönetici klığının tutumu şu oldu:

1) Millî Demokratik Devrim çizgisine karşı tamamen mesnetsiz ve bilimsel olmayan, uydurma bir «sosyalist devrim» çizgisiyle çıkmak; 2) Millî Demokratik Devrim stratejisini alabildiğine tahrif ederek militanları aldatmaya çalışmak; 3) Parti dışından gelen eleştirilere karşı Amerikan emperyalizminin ideolojik ihraç metali anti-komünizm silahını kullanmaya yeltenmek; 4) Parti içindeki eleştirileri, partiye canlılık verecek olan eleştiri -

özeleştirme mekanizmasını yok ederek, tepeden inme bir disiplin uygulayıp parti-içi demokrasiyi ihlâl ederek, proleter devrimcilerini partiden atarak ve ihbar ederek susturmaya çalışmak; 5) Nihayet, bütün bunların yanı sıra, eleştirilerde söz konusu edilen yanlışlıkları belirli bir çizgi halinde sistematikleştirerek yaygınlaştırmak, hatâları büsbütün belirgin ve büsbütün tehlikeli bir hâle sokmak.

bir kenara bırakılmıştı. Ve aynı TİP yönetici klığı, Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede birleşilmesini ve siyasî alanda içine düşülen pasifizmden çıkılmasını önerenlere karşı şu «umacıyla» çıkıyordu: «Mücadele etmeyelim, sonra faşizm gelir!» «Kuvvetlenmeyelim; hâkim sınıfların gazabını üzerimize çekeriz!»

TİP yönetici klığının bu tutumuna ve gidisine karşı mücadele, için esas olarak Millî Demokra-

« küçük üretici kolaylıkla devrimci aşırılıklara fakat sebat, organizasyon, disiplin ve dayanıklılıktan dengesizliği, kısırlığı, ve sürat'le teslimiyete, pasifizm ve hattâ şu veya bu burjuva modasına karşı çılgınca bütün bunlar bilinen şeylerdir.

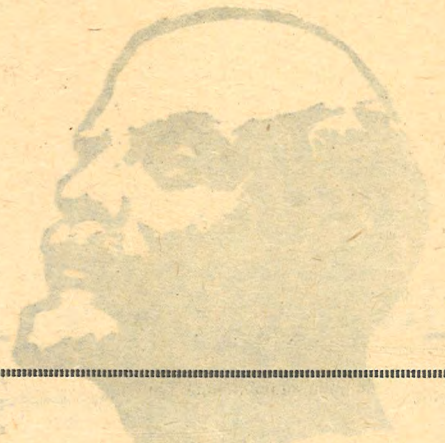
Eleştirilerin ve eleştirilere karşı tepkinin başladığı dönemden TÜRK SOLU dengesinin çıkışına kadar olan dönemde, durum ana hatlarıyla şöyleydi: TİP'in gelişme hızı, yönetici klığının yanlış çizgisinden ötürü kesilmişti. Parti, kitlelere mücadelesinde yol gösteremiyordu. Siyasî alanda, TİP Türkiye'deki küçük burjuva devrimcileri ve diğer ilerici çevrelerle kısır bir rekabet içindeydi; asıl yüklenmesi gereken görevi, Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi iktidara karşı mücadele görevini tamamen bir kenara bırakmıştı. Geniş aydın ve gençlik çevrelerinde de «sosyalist devrim» şiarını yayarak anti-emperyalist mücadeleyi yolundan saptırmakta epey başarı kazanmıştı. TİP yönetici klığı, proleter devrimcilerine karşı ihraç çarklarını çalıştırmakta, dürüst olmayan metotlar uygulayarak dönüşü olmayan bir batağa saplanmaktaydı. Kurulması ve geliştirilmesi için büyük bir potansiyel mevcut olduğu hâlde, bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerle ortak çalışma yönünde ciddi bir teşebbüs yoktu. En önemlisi, TİP yönetici klığını saran parlamento dar kafalılık içinde, işçi ve köylü kitleleri, tıpkı bir burjuva - parlamento partinin yapacağı gibi, seçimden seçime temas kurulacak şeyler olarak, tamamen

tık Devrim stratejisi etrafında geliştirdi? Çünkü, yukarıda da belirttiğimiz gibi, emperyalizme bağışlı, yarı - sömürge, yarı - feodal bir ülkede Millî Demokratik Devrim stratejisi benimsenmeden, Millî Demokratik Devrim mücadelesinin gereği olan şiarlar kavranmadan ve bu mücadelenin bütün icapları yerine getirilmeden, devrim yapmanın imkânı yoktur. Türkiye işçi ve köylüleri, her şeyden önce millî demokratik nitelikteki sınıf şiarları ve bunların üzerine oturtulan ittifak şiarları etrafında bilinçlendirilecek ve örgütlendirileceklerdir. Oysa TİP yönetici klığı, sahte bir «sosyalist devrim» şiarı önererek ve iler tutar yanı olmayan bir pratiğe saplanarak, bu temel görevin yapılmasını engellemişti. Devrimci aydınların ve gençliğin işçi ve köylü kitleleri ile bağlar geliştirme,lerini baltalamış, başka bir deyişle, işçi ve köylü kitlelerine giden yolu tıkamaya çalışmıştı. Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştirebilmek için, her şeyden önce işçi ve köylü kitlelerine giden yolun üzerindeki bu tıkaçı söküp atmak, ondan sonra da aydın ve gençlik kesimlerindeki birikimi geniş işçi ve köylü kitlelerine yöneltmek gerekiyordu. İşte bu tıkaçı çıkarıp atmak ve devrim yolunu temizlemek için, her şeyden önce TİP yönetici kli-

Opportunizmini Ve Güçbirliği

Çıkmak İçin Birleşelim

aynı eme- lede a içi- alma- nacı- neye- vvet- a ga- tutu- adele, okra-

ğine karşı, bu kliğin sapmasını yaydığı aydın ve gençlik kesimleri içinde çok sert bir ideolojik mü- cadele vermek gerekti. Bu mü- cadele içinde, küçük burjuva devrimcileri ve bütün ilerici çevre- lerle güçbirliği yapmanın, asker- sivil aydın zümreye, küçük bur- juva devrimcilerine karşı doğru bir tutum takınmanın önemi üye- rinde de ısrarla ve tekrar tekrar duruldu. TÜRK SOLU dergisi, bu ikili amaçla çıkmıştı: Aybar -

cian parlamento koltuklarına da ulaşamayan Aybar - Aren kliği, proleter devrimcilerinin mücade- lesi karşısında parçalandı. Aren - Boran kliğinin parti içinde geli- şen mücadeleyi ve gitgide sert- leşen eleştirileri saptırmak ve Aybar'ı tek suçlu olarak göster- mek yolunda bütün çabalarına rağmen proleter devrimcileri oyu- na gelmemişler ve Aren - Boran kliğini de teşhir ederek oportü- nist çizgilerini gözler önüne ser-

koymak ve arkalarında ne yattı, gün araştırmalı, proleter devrimci ideolojinin kavranması ve yay- gınlaşması için çalışmalıdırlar! Bugüne kadar sürdürülen sert ide- olojik mücadele, Millî Demokratik Devrim stratejisinin Türkiye'de hemen bütün ilerici çevreleri ana- hatlarıyla ve çok kabaca da ol- sa etkilemesine yol açmıştır. Bu- gün artık Millî Demokratik Dev- rim stratejisine bütünüyle karşı çıkmak alabildiğine güçleşmiştir. Aynı şekilde, bugün Aybar ve Aren kliklerinin dar çevreleri di- şında kalan grupların da bu klik- lardan birinin savunuculuğunu açıkça yapmaları alabildiğine güçleşmiştir. Onun için, bir yan- dan proleter devrimcilerinin ideolojik mücadelelerinin etkisi altında Millî Demokratik Devrim stratejisini sözde kabul eder gö- rünmeye mecbur kalan çevreler, diğer yandan proleterdevrimci mücadeleyi içten yıpratmaya ça- baladılar ve şimdi de terim ve kavram birliğine olduğu kadar eylem birliğine de varmış bir tek hareketin doğmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Oynanan oyunların daha iyi an- laşılması için, bunlardan biri üye- rinde özellikle durmayı gerekli buluyoruz.

ANT DERGİSİNİN OPORTÜNİST VE BOZGUNCU TUTUMU

«Sapmalara karşı mücadele, de, ikiyüzlülüğe karşı mü- cadeleye önem verilmelidir. İkiyüzlülüğün taşıdığı en büyük tehlike, bölücü faali- yetler şekline dönüşmesidir. Millî Devrimimizin ikiyüzlülü- ğe karşı uyanık olmalarını sağlamalıyız.» MAO ZEDUNG

Ant dergisinin, son sayılarında gitgide pratiğe yönelik bir tutum takındığını, hattâ Millî Demokra- tik Devrim stratejini benimseyi- gördüğünü, nihayet hem TİP içinde verilen mücadeleye, hem de proleter devrimci hareketle «İlkesiz Birlik Cephesi» arasın- daki mücadeleye karışmaya yel- tendiğini, bu mücadeleler içinde «İlkesiz Birlik Cephesi» ile kay- naşma yolunda olduğunu görü- yoruz. Proleter devrimcileri bu gelişmeden sevinmelidirler. Zaten çeşitli yanlış görüşleri içinde top- layan İlkesiz Birlik Cephesi ile oportünizmin her türlüüne bu- laşmış Ant dergisinin birleşmesi

ve kaynaşması sevinilecek bir olaydır! Yanlış çizgilerin birleş- mekte olması, proleter devrimci- lerine hepsini birden teşhir etmek imkânını verir; çeşitli oportü- nizmliğin birleşmesini daha ko- lay gözler önüne serer; devrimci- lerin akkoyunu karakoyundan ayırdetmelerini kolaylaştırır ve hızlandırır!

TİP içinde Aybar - Aren opor- tünizmine karşı mücadele eden- ler ve bütün Türkiye'de ideolojik tartışmaların ve gruplaşmaların nereye vardığını anlamak iste- yenler, Ant dergisinin «tarihî ge- lişme(!)»indeki şu nirengi noktala- rını asla gözden kaçırmamalıdır- lar:

1) Ant dergisi, yayın hayatı- nın daha başlarında, henüz bölünmemiş olan Aybar - Aren opor- tünizminin yanında yer almıştır. Aybar - Aren çizgisinin bütün unsurlarını daima içinde taşımış, özellikle asker - sivil aydın züm- reye karşı takındığı düşmanca tutumla, güçbirliği ve Millî Cep- he bozgunculuğunun başını çek- miştir. Bu dönemde, Ant dergisi kendini tamamen Aybar - Aren oportünizminin havasına kaptıra- rak günün modası olan teori (!) ve görüşlerin çığırkanlığını yap- mış, işçi ve köylü kitlelerinin lâ- fını bile açmamış, ancak ve an- cak küçük burjuva aydını çevre- lerin bir haftalık aktüalite der- gisi olabilmıştır. Aybar - Aren çizgisini desteklemek, proleter devrimcilerine karşı alabildiğine demagojik ve düşmanca mücade- le etmek, millî cephe bozgunculu- ğu yapmak ve her küçük burju- va modasının peşinde koşmaktan başka bir görevi de olmamıştır.

2) Yukarıda da işaret etti- ğimiz, proleter devrimcilerinin ge- lişen ideolojik mücadelelerinin bütün ilerici çevreleri etkilemesi ve giderek TİP yönetici kliğinin bölünmesi olgusu karşısında, Ant dergisi en yeni modayı en yakın- dan izleyen bir aktüalite dergisi olarak, elbette seyirci kalmamış- tır. Bir süre «Üçüncü Yol» adı al- tında GİZLİ AYBARCILIK yap- tıktan sonra en yeni modayı: Aybar'ı sözde eleştirme modasını seçmiştir. Ve oportünist ANT dergisi bunu yaparken, Aybar - Aren oportünizminin görüşlerini allayıp pullayıp başka kisveler al- tında sürdürmeye çalışmıştır. Ant dergisinin «aniden» Aybar'ın

şiriliklere gider, nıklılıktan yoksundur.» «Bu devrimciliğin te, pasifizme, fan tazelere rşi çılgınca bir tutkunluğa dönüşme eğilimi — V. I. Lenin

ında a be- e ba- eodal Dev- eden, müca- kav- n bü- eden, ktur. gey- nite- ların ırları e ör. TİP alist tu- sap- apıl- ay- köy- me- de- gi- şti. leyi den gi- kaci de leki kit rdu. ve için, kli-

Aren oportünizmine karşı sert bir ideolojik mücadele vererek doğru devrimci ideolojiyi saflara hâkim kılmak ve TİP yönetici kliğinin itladığı anti-empyralist, dev- rimci güçbirliğini TİP bu göreve sırt çevirse bile gerçekleştirmek. Proleter devrimcilerinin gerek parti içinde ve gerekse parti di- şında yürüttükleri mücadelenin etkisiz kalmıyacağı muhakkaktı. Doğru devrimci çizgi bugün Tür- kiye'de gençlik ve aydın kesim- lerinde önemli ilerlemeler kaydet- miştir ve hâlâ da kaydetmekte- dir. Bu ideolojik mücadelede eksik kalan yanları, önemli ideolojik ha- talar hiç şüphesiz olmuştur ve bu yüzden bazı arkadaşların kafasın- da yanlış bir Millî Demokratik Devrim anayışı da yerleşmiştir. Hattâ bu yanlış Millî Demokratik Devrim anlayışı da yerleşmiştir. son bölünmenin etkilerinden biri olmuştur. Ama proleter devrimci- leri mücadelelerini sürdüreceğ ve geliştireceklerdir. Proleter devrim- ci ideolojinin derinlemesine geli- şmesi de mutlaka gerçekleştirile- cektir.

Proleter devrimcilerinin TİP yönetici kliğine karşı verdikleri mücadelenin, bu klik üzerinde ve bu kliğin parti-içi hâkimiyeti üzerindeki etkisi ne olmuştur? Bir yandan kendi politik pratik- lerinin sonucu kendi öz hedefleri

mişlerdir. Bugün Aren - Boran kliği parti içinde geçici olarak hâkim duru- ma geçmiş ve Aybar grubunu bir süre için saf dışı bırakmış görünmektedir. Aren - Boran kli- ği ve onların sözcülüğünü yapan Emek dergisi, şimdi bütün gücü- nü proleter devrimcilerine karşı yöneltmek durumundadır. Parti içinde gelişen devrimci mücade- leyi durdurmak için, Merkez Yü- rütme Kurulu'nu ele geçirmiş bu- lunanlar, eski ahlâksızca oyunla- ra yenilerini eklemek, devrimci- lerin kazandıkları ilçe kongrele- rini feshederek ve daha çeşitli dolaplar çevirerek karşı durmak hevesindedirler. TİP içindeki devrimci mücade- le devam etmektedir! Bu müca- delede başarı kazanmak için bü- tün devrimciler, Millî Demokra- tik Devrim stratejisini doğru kav- ramalı, Aybar ve Aren kliklerine ve oportünizmlerine karşı ideolo- jik mücadeleyi bir an bile elden bırakmamalı, Aybar ve Aren klik- lerine karşı mücadelede saflarını birleştirmeli ve ortak çalışmalı- dırlar. Proleter devrimcileri, içinde buldukları yakın mücadele dö- neminde, TİP ve Türkiye'de dev- rimci hareketin durumu konula- rında ortaya çıkan çeşitli görüş- leri dikkatle gözden geçirmeli, doğrularını - yanlışlarını ortaya

İşçi Sınıfı Partisinin

Milletvekili Surkov'un, Devlet Duma'sında, Ruhani Meclis bü-tüncesinde tartışmalar sırasında yaptığı konuşma ve Proletari'nin yine bu sayısında yayınladığımız, konuşmanın taslağı ü-zerinde Duma grubumuzda çıkan tartışmalar, şu anda büyük önem taşıyan ve hemen ele alınması gereken bir meseleyi ortaya koymuştur. Hiç şüphesiz bugün, «toplumun» geniş çevreleri dine ilişkin bütün meselelere ilgi göstermektedir ve bu ilgi, işçi sınıfı hareketine yakın olan bazı aydınlar arasında ve bazı işçi çevrelerinde de yaygınlaşmıştır. Sosyal-Demokratların dine karşı tavırlarını açıklamaları zorunlu bir görevdir.

Sosyal-Demokratlar, dünya görüşlerinin tümünü bilimsel sosyalizme, yani marksizme dayandı-rırlar. Marksizmin felsefi temeli, Marx ve Engels'in tekrar tekrar belirttikleri gibi, onsekizinci yüzyıl Fransız materyalizminin ve Almanya'da Feuerbach'ın (ondokuzuncu yüzyılın ilk yarısı) tarihî geleneğinin, tamamen ateist ve her türlü dine kesin olarak karşı olan bir materyalizmin mirasçısı olan, diyalektik materyalizmdir. Marx'ın el yazmaları halinde okuduğu, Engels'in Anti-Dühring adlı eserinin tümünün, materyalist ve ateist Dühring'i tutarlı bir materyalist olmamakla ve dine ve dinsel felsefeye açık kapı bırakmakla suçladığını hatırlıyalım. Ludwig Feuerbach üzerine denemesinde Engels'in, Feuerbach'ı dine karşı onu yıkmak için değil, onu yenilemek, yeni bir din yaratmak, dini «yüceltmek», vs. için mücadele etmekle itham ettiğini hatırlıyalım. Din halkın afyonudur: Marx'ın bu sözü, marksizmin din üzerine görüşünün temelini meydana getirir. Marksizm her zaman, bütün modern dinleri ve kiliseleri ve tüm dinî örgütleri, sömürüyü savunmak ve işçi sınıfını uyutmak için burjuva gerici-liğinin âletleri olarak görmüştür.

Ancak yine Engels, bir çok ke-reler, işçi sınıfı partisinin programına dine karşı savaş anlamı taşıyan, ateizmin açık bir ifade-sini koydurtarak, Sosyal-Demokratlardan «daha sol» ve «daha d-d-devrimci» olmak isteyen kim-selerin çabalarını da mahkûm et-

miştir. Engels 1874'de, Londra'da sürgünde yaşayan Komün mülte-cilerinden Blanqui'cilerin ünlü manifestosunu yorumlarken, on-ların dine karşı şamatalı savaş i-lânını budalalık olarak niteledi ve böyle bir savaş ilânının, dine kar-sı ilgiyi canlandırmanın ve dinin gerçekten ölüp gitmesini önle-menin en iyi yolu olduğunu belirt-ti. Engels, Blanqui'cileri, ancak işçi kitlelerinin sınıf mücadelesi-nin, proletaryayı büyük sayılar halinde bilinçli ve devrimci sos-yal pratiğe sokarak, ezilen kitle-leri dinin boyunduruğundan kur-tarabileceğini, dine karşı savaşı işçi sınıfı partisinin siyasi bir gö-revi ilân etmenin anarşist geve-zelikten başka bir şey olmadığını anhyamamakla suçladı. Ve 1877'de yine, Anti-Dühring'de Engels, bir yandan filozof Dühring'in di-ne ve idealizme verdiği en ufak bir tavize bile şiddetle saldırır-ken, Dühring'in sosyalist toplum-da dinin yasaklanması yolundaki sahte-devrimci fikrini de aynı şid-detle mahkûm ediyordu. Engels der ki, dine karşı böyle bir savaş ilânı, «Bismarck'ı aşmak», yani Bismarck'ın din adamlarına karşı mücadelede (ünlü «kültür müca-delesi», Kulturkampf, yani Bis-marck'ın 1870'lerde Katoliklerin polis baskısı altına alınması yo-luyla «Merkez» partisine, Alman Katolik partisine karşı yürüttüğü mücadele) işlediği hatâyı tekrar-lamak olur. Bismarck bu müca-dele ile Katoliklerin militan kleri-kalizmini sadece teşvik etti ve sadece gerçek kültür çalışmasına zarar verdi, çünkü siyasi bölümlere nazaran dinsel bölümlere öncelik vererek, işçi sınıfının ve demokrasinin bazı kesimlerinin dikkatini sınıf mücadelesinin ve devrimci mücadelenin hemen önündeki görevlerden uzaklaştırdı ve son derece yüzeysel ve sahte bir burjuva anti-klerikalizmine doğru çıktı. Sözde aşırı-devrimci Dühring'i Bismarck'ın hatasını başka bir biçimde tekrarlamak is-temekle suçlayan Engels, işçi sı-nfı partisinin, dinin giderek ortasın kalkmasına yol açacak olan, proletaryayı örgütlemek ve eğitmek görevini sabırla yürütme yeteneğini göstermesini ve dine karşı siyasi bir savaşa girme ma-cerasına atılmamasını ısrarla sa-vundu. Engels'in bu görüşü, örneğinin, Cizvitlere özgürlük tanı-masını, Almanya'ya kabul edil-melerini ve herhangi bir dine kar-

şı mücadelede polis yöntemlerinin tamamen terk edilmesini savunan Alman Sosyal-Demokrasisi tara-fından bütünüyle benimsenmiştir. «Din kişisel bir meseledir»: Erfurt programındaki (1891) bu ün-lü madde, Sosyal-Demokrasinin bu siyasi taktiğini teyid etti.

Bu taktik şimdi kâhlaşmıştır ve marksizmin aksi yönde, oportünizm yönünde yeni bir tahrifi-ne yol açmıştır. Erfurt progra-mundaki bu madde şimdi; biz Sos-yal-Demokratların, Partimizin di-ni kişisel bir mesele olarak kabul etmesi anlamında, Sosyal-Demokratlar olarak bizler için, parti o-larak bizler için, dinin kişisel bir mesele olduğu anlamında yorum-lanmaktadır. Engels 1890'larda bu oportünist görüşle doğrudan mü-cadeleye girmeksizin, bu görüşe kararlı olarak, bir polemik biç-iminde değil, olumlu bir biçimde karşı çıkılmasının zorunlu oldu-ğunu düşündü. Engels bu karşı çıkışı, Sosyal-Demokratların di-ni Devlet açısından kişisel bir mesele saydıklarını, ama kendi açılarından, marksizm açısından ve işçi sınıfı partisinden as-lâ kişisel bir mesele saymadık-larını, üzerinde ısrarla durarak, belirtmek şeklinde yaptı.

Marx'ın ve Engels'in din üze-rine açıklamalarının tarihi budur. Marksizme ciddi bir yaklaşımı olmayan kimselere, düşünemeyen ve düşünmeyen kimselere bu tari-h, bir anlamsız marksist çeliş-kiler ve yalpalamalar dizisi, bir «tutarlı ateizm» ve dine «taviz-ler» karmaşığı, tanrıya karşı çok devrimci (!) bir savaş ile din-dar işçilerle «kaynaşmak» için korkakça bir arzu, dindar işçileri ürkütme korkusu, vs., vs. arasın-da bir çeşit «ilkesiz» bocalama olarak görünebilir. Anarşist geve-zelerin yazıları marksizme bu çe-şit saldırılarla doludur.

Ana marksizme ciddiyetle yak-laşan, marksizmin felsefi ilkeleri ve Sosyal-Demokrasinin uluslara-rası tecrübeleri üzerinde düşünen bir kimse, marksizmin din konu-sundaki politikasının tamamen tu-tarlı olduğunu, Marx ve Engels tarafından büyük bir dikkatle gi-zilmiş olduğunu ve yüzeysel kalan kimselerin ve cahillerin bocalama dedikleri şeyin, diyalektik mater-yalizmin doğrudan ve vazgeçilmez bir uygulaması olduğunu hemen görecektir. Marksizmin dine karşı tavrının görünüşteki «ıhl-lılığının» sözde «taktik» kaygı-

lardan, kimseyi «ürkütmemek» ar-zusundan, vs. ileri geldiğini dü-şünmek, büyük bir hatâ olur. Ak-sine, bu meselede de, marksizmin politik çizgisi felsefi ilkelerine sı-kı sıkıya bağlıdır.

Marksizm, materyalizmdir. Böy-le olduğundan, onsekizinci yüzyıl materyalistlerinin ve Feuerbach'ın materyalizmi kadar köklü o-larak dine karşıdır. Ama Marx ve Engels'in diyalektik materyalizmi, tarih ve sosyal bilimlerin alanında materyalist felsefeye paşvurarak, Ansiklopedistlerden ve Feuer-bach'tan daha ileriye gider. Dine karşı mücadele etmeliyiz: Bu, bü-tün materyalizmin ve dolayısıyla marksizmin alfabesidir. Ama marksizm, alfabeden öteye gitme-yen bir materyalizm değildir. Marksizm, daha ileriye gider. Marksizm der ki: Dine karşı na-sıl mücadele edileceğini bilmeliyiz ve bunun için de, kitleler arasın-da dinin ve inancın kaynağının materyalist bir izahını yapmalı-yız. Dine karşı mücadele, soyut ideolojik açıklamalarla sınırlı kal-mamalı, böyle açıklamalara indir-genmemelidir. Bu mücadele, dinin sosyal köklerini temizlemeyi a-maçlayan sınıf hareketinin somut pratik çalışmasıyla birleştirilme-lidir. Neden din şehir proletarya-sının geri kesimleri üzerinde, se-mi-proletarya'nın geniş kesimleri ve köylü kitleleri üzerinde hâki-miyetini sürdürür? Burjuva ileri-cisine, radikal'e ya da burjuva materyalistine göre, bunun nede-ni, halkın cehaletidir. O, bunun i-çin şunları söyler: Kahrolsun din, yaşasın ateizm! Başka görevi-miz ateist görüşleri yaymaktır! Marksist bunun doğru olmadığını, bunun yüzeysel bir görüş, kül-tür konusunda dar bir burjuva yaklaşım olduğunu söyler. Bu ce-vap, dinin köklerini yeterince izah etmez; materyalist değil, ide-alist bir açıklama getirir. Modern kapitalist toplumlarda dinin kök-leri esas olarak sosyal'dir. Bugün, dinin en derin kökü, çalışan yı-ğınların, toplumsal olarak ezil-meleri ve her gün her saat çalış-an insanları savaşlar, depremler, vs. gibi olağanüstü olayların ya-rattığından bin defa daha ağır o-lan, en feci sıkıntılara ve en vah-şî eziyete uğratan, kapitalizmin kör kuvvetleri karşısındaki çare-sizliğidir. «Tanrıyı korku yarat-tı.» Sermayenin, halk kitleleri ta-rafından önceden görülmesi im-kânsız olduğu için, kör olan kuv-

Dine Karşı Tavrı

V. I. Lenin

vetlerinin doğurduğu korku, hayatın ker anında proleterleri ve küçük mülk sahibini «ani», «beklenmedik», «arızî» yıkıma, sefalete, ahlak düşkünlüğüne ve aklıktan ölüme mahkûm eden kuvvetler: eğer bir ilkokul materyalisti olarak kalmak istemiyorsa, materyalistin ilk önce düşünmesi gereken, modern dinin kökü, işte budur. Kitlelerin kendileri dinin bu köküne karşı, sermayenin egemenliğinin bütün biçimlerine karşı, birleşmiş, örgütlü, planlı ve bilinçli bir şekilde mücadele etmeyi öğrenmedikçe, hiç bir eğitici kitap kapitalist köleliğin ezdiği ve kapitalizmin yıkıcı kuvvetlerinin elinde olan kitlelerin zihninden dini silemez.

Bu, dine karşı eğitici kitapların zararlı ya da gereksiz olması demek midir? Hayır, aslâ. Bu demektir ki, Sosyal-Demokratlar ateizm propagandasını esas görevlerine, sömürülen kitlelerin sömürücülere karşı sınıf mücadelesini geliştirme görevine tabî kılmalıdır.

Bu önerme, diyalektik materyalizmin, yani Marx ve Engels'in felsefesinin ilkeleri üzerinde düşünmemiş olan bir kimse tarafından anlaşılabilir (ya da hemen anlaşılabilir). Bu kimse diyecektir ki: ideolojik propaganda, belirli fikirlerin açıklanması, kültürün ve ilerlemenin binlerce yıllık düşmanına (yani, dine) karşı mücadele, sınıf mücadelesine yani iktisadî ve siyasî alanda belirli pratik hedefler için verilen mücadeleye nasıl tabî kılınabilir?

Marxizme karşı ileri sürülen ve marksist diyalektik kavranmasında tam bir başarısızlığa işaret eden itirazlardan biri, budur. Bu itiraz ileri sürenleri şaşkınlıktan gelişme, gerçek ve canlı bir gelişme, yani diyalektik bir gelişmedir ve lâfta ya da sahte bir gelişme değildir. Teorik ateizm propagandasıyla, yani proletaryanın belirli kesimlerinde yaygın olan dinsel inançların yıkılmasıyla, bu belirli kesimlerin sınıf mücadelesinin başarısı, ilerlemesi ve şartları arasına kesin ve katı bir çizgi çekmek, diyalektikçe aykırı bir şekilde düşünmek, değişen ve izafi bir sınırı mutlak bir sınır haline dönüştürmektir. Bu, gerçek hayatta birbirine kopmaz bir şekilde bağlı olan iki şeyi birbirinden zorla

ayırmaaktır. Bir örnek alalım. Belirli bir bölgede ve belirli bir sanayi dalındaki proleterlerin, hiç şüphesiz ateist olan oldukça bilinçli bir Sosyal-Demokrat işçiler kesimi ve bir de hâlâ köyle ve köylülükle bağlarını sürdüren ve Tanrıya inanan, kiliseye giden veya hattâ bulunduğu yerdeki rahibin doğrudan etkisi altında olan ve, diyelim ki, bir Hristiyan işçi birliği kurmuş olan, oldukça geri düzeyde işçiler kesimine bölünmüş olduğunu varsayalım. Bu bölgedeki ekonomik mücadelenin bir greve yol açtığını düşünelim. Burada, marksistin görevi, grev hareketinin başarısını herşeyin üzerinde tutmak, bu mücadele içinde işçilerin ateistler ve Hristiyanlar şeklinde bölünmesine şiddetle karşı durmak, her hangi böyle bir bölünmeye şiddetle karşı çıkmaktır. Bu şartlar altında ateizm propagandası, hem gereksiz hem de zararlıdır. Bunun nedeni, geri düzeydeki işçileri ürktürmek korkusu veya seçimlerde sandalye kaybetme korkusu, vs. değil, modern kapitalist toplum şartları altında Hristiyan işçilere Sosyal-Demokratlığı ve ateizmi kabul ettirmede tek başına ateizm propagandasından yüz defa daha etkili olan sınıf mücadelesine gerçek bir hız kazandırma kaygısıdır. Böyle bir anda ve bu şartlar altında ateizm propagandası ya pan kimse, işçilerin grev hareketine katılanlarla katılmayanlar arasında bölünmesinense Tanrıya inananlarla inanmayanlar arasında bölünmesini her şeyden çok arzu eden papaza ve papazlara hizmet etmiş olur. Her ne pahasına olursa olsun Tanrıya karşı savaş isteyen bir anarşist (anarşistlerin pratikte her zaman burjuvaziye hizmet ettikleri gibi), pratikte papazlara ve burjuvaziye hizmet eder. Bir marksist materyalist olmalıdır, yani dine düşman olmalıdır. Ama bir marksist, diyalektik materyalist olmalıdır, yani dine karşı mücadeleyi soyut olarak değil, soyut, tamamen teorik, değişmez açıklamalar temeli üzerinde değil, pratikte devam eden ve kitleleri herşeyden çok eğiten sınıf mücadelesi temeli üzerinde yürütmelidir. Bir marksist somut durumu bir bütün olarak değerlendirebilmelidir. Bir marksist her zaman için anarşizmle oportünizm arasındaki sınırı, (bu sınır izafi ve değişen bir sınır

dır, ama vardır) tayin edebilmeli ve ne anarşistin soyut, lâfta ve gerçekte boş «devrimciliği»ne, ne de dinle mücadele etmeye korkan, bunun görevi olduğunu unutan, Tanrıya olan inançla uzlaşan ve sınıf mücadelesinin çıkarlarına uygun bir şekilde değil, «böyle gelmiş, böyle gider» felsefesiyle her hangi bir kimseyi tedirgin etmemek, itmek, ürktürmek gibi küçük ve girkin hesaplarla hareket eden, küçük burjuva ya da liberal entellektüelin oportünizmine ve darkafahlığına saplanmamalıdır.

Sosyal-Demokrasinin dine karşı tavrı ile ilgili bütün meseleler, bu açıdan çözümlenmelidir. Örneğin, bir rahibin Sosyal-Demokrat Partisi sık sık ortaya atılır ve genel tiye üye olup olamayacağı meselelikte, Avrupa Sosyal-Demokrat Partilerinin tecrübeleri tanık gösterilerek, olumsuz cevap verilir. Ama bu tecrübeler sadece marksist doktrinin işçi sınıfı hareketine uygulanmasından değil, aynı zamanda Batı Avrupa'nın Rusya'da olmayan özel tarihi şartlarına uygulanmasından da bir neticesidir (bu şartlar üzerinde ileride daha çok duracağız) ve bundan dolayı Rusya'da bu soruya olumsuz cevap verilmesi doğru değildir. Ne rahiplerin kesin olarak Sosyal-Demokrat Partiye üye olamayacaklarını ilân etmeliyiz, ne de bunun aksini hemen ve her zaman için bir kural olarak kabul etmeliyiz. Eğer bir rahip ortak siyasî çalışmalarımıza katılmak için bize gelirse, Parti'nin verdiği görevleri bilinçli olarak yerine getirirse ve Parti'nin programına karşı çıkmazsa, Sosyal-Demokratların saflarına katılmasına izin verilebilir. Çünkü böyle bir durumda, programımızın ruhu ve ilkeleri ile rahibin inançları arasındaki çelişki, sadece rahibin kendisini ilgilendirir; rahibin kendi çelişkisi olur. Siyasî bir örgüt, üyelerinin görüşleriyle Parti programı arasında bir çelişki olup olmadığını araştıramaz. Ancak, elbette ki, böyle bir durum Batı Avrupa'da bile çok ender bir istisna olabilir; Rusya'da pratik olarak imkânsızdır. Ve eğer, örneğin, bir rahip Sosyal-Demokrat Partiye katılır ve parti içinde dinî görüşler yapmayı başlıca ve tek görevi haline getirirse, hiç şüphesiz Parti onu saflarından kovmak zorundadır. Biz, Sosyal-Demokrat Partiye, hâlâ daha Tanrıya inanan işçileri sadece kabul etmekle kalmamalı, onları Partiye almak için çalışmalıyız. Onların dinsel inançlarına saygı gösterilmemesine kesinlikle karşıyız, ama onları saflarımıza programımıza karşı aktif bir mücadele yürütmeleri için değil, programımızın ruhuna eğitim için alırız. Parti içinde, fikir özgürlüğüne izin veririz, ama gruplaşma özgürlüğüne uygulanan sınırlamalarla kayıtlı olarak; Parti'nin çoğunluğunun reddettiği görüşleri aktif bir şekilde yayınlarla omuz omuza yürütmek zorunda değiliz.

Diğer bir örnek: Sosyal-Demokrat Partinin üyelerinin, «benim dinim sosyalizmdir» dedikleri ve buna uygun fikirler savdukları için, her şart altında eleştirilmeleri gerekir mi? Hayır! Burada marksizmden (dolayısıyla sosyalizmden) sapma olduğu tartışılmaz, ama sapmanın izafi önemi şartlara göre değişebilir. İşçilere hitap eden bir ajitatörün ya da her hangi birinin, daha anlaşılır olmak için, konuya girmek için ya da görüşlerini geri düzeydeki kitlelerin çok alışkın olduğu biçimde, daha canlı olarak sunmak amacıyla, bu şekilde konuşması başka şeydir. Bir yazarın «Tanrı—inşası»nı ya da Tanrı inşa eden sosyalizmi (örneğin, bizim Lunaçarski ve Şurekâsı gibi) savunması başka şey. Birinci durumda eleştiri, sırf kusur bulma, hattâ bir ajitatörün özgürlüğünü, «pedagojik» yöntemler kullanma özgürlüğünü yanlış bir biçimde sınırlamak olur. İkinci durumda eleştiri, gerekli ve zorunludur. Bazı kimseler için «sosyalizm bir dindir» sözü din'den sosyalizme geçişin bir biçimidir; başka bazı kimseler için sosyalizmden dine geçişin bir biçimi.

Şimdi Batı'da «din kişisel bir meseledir» tezinin oportünistçe yorumlanmasına yol açan şartlara eğilelim. Elbette ki, burada da, işçi sınıfı hareketinin temel çıkarlarının kısa vadeli avantajlar uğruna fedâ edilmesi olarak oportünizmin doğuşuna yol açan genel nedenlerin etkisi vardır. Proletaryanın partisi, devletin dini kişisel bir mesele ilân etmesini talep eder, ama halkın afoyuna karşı mücadeleyi, dinsel batıl inançlara, vs. karşı mücadeleyi «kişisel bir mesele» olarak görmez. Oportünizm (Devamı 15. Sayfada)

Lefke Raporu'nu
okurularımıza sunmağa
devam ediyoruz.

LEFKE RAPORU

Oysa ilgi çekici, üzerine parmak basılması gereken bir gerçek vardır: Çiftçiler Birliği de, Lefke'nin Belediye Meclisi gibi seçimle başa gelmiş değildir.. Belediye Meclisi için «hadi neyse» deniyor. Gerekçe de uydurulmuştur: Mevcut politik şartların bir bereği olarak bugün a. danın hiçbir bölgesinde Belediyeler için seçim yapılmamakta, Belediye Meclisleri ve Başkanları tayinle başa getirilmektedir.. Ama Çiftçiler Birliği?.. O birlik ki Lefke meselesinde en önemli zümrelerden birini temsil etmek durumundadır!..

Lefke Çiftçiler Birliği, bir olup - bittinin meyvesidir. Maden tozları meselesi ile ilgili olarak yüklü tazminata dayanan bir mücadeleye girişmek söz konusu olunca, Lefke'nin tüm üreticilerini bağlamayan bir o. lüp-bitti ile kurulmuştur bugünkü Çiftçiler Birliği.. Kuruluşu üzerinden aradan bir yıla yakın bir süre geçtiği halde, ne genel kurul toplanmış, ne de seçime gidilmiştir. Kıscası seçilen heyet, 5—10 kişi için, maden toplanması üzerinde mücadele eden bir heyettir. Tüm Lefke üreticilerini bağlayan ve onların haklarını gözeten bir heyet değildir.

Lefke'nin tayinle başa getirilmesi Belediye Meclisi, işte böyle bir Çiftçiler Birliği ile işbirliği yapmak durumundadır.

Unutmamak gerekir ki, Lefke'de C.M.C.'ye karşı sürdürülmekte olan toprak davası, yalnız belirli bir zümreyi ilgilendirmez. Bu dava Lefke'deki bütün bahçecileri, hattâ Türk toplumunun menfaatlerini ilgilendirir. Dolayısıyla yapılan mücadelenin başarılı olabilmesi için, biz Lefke Çiftçiler Birliğinde demokratik bir seçim öngörmekteyiz. Genel Kurul'a gitmeli, kartlar ortaya konmalı, açıkça durum eleştirilmeli ve Lefke'nin tüm üreticileri, haklarını en iyi koruyup mücadelesini yapacak heyeti kendisi seçmelidir.

Bir diğer istismarcılık örneği de şu olayda sırtmaktadır: Bazı bahçe sahipleri tarafından, maden tozları yüzünden yıllardan beridir Lefke'de hurma ürünü alınmadığı öne sürülmüştür. Oysa Lefke'deki hurma ağaçları, maden tozlarının değil, bitkisel bir hastalığın tehdidindedir. Ve bunun tarımsal ilaçlama ile tedbirleri alınabilir. Bilmeliyiz ki bu gibi iddialar, Lefkeli üreticilerin davalarını yıpratmak için küçük hesaplardır..

Lefke'deki bitkisel hastalıkların tümünü tozlanmaya bağlayamayız..

Dertli Lefke'nin, bir de patlatılan dinamitlerden yana tedirginliği vardır.. Devamlı olarak ocaklarda patlatılan dinamitlerin rahatsızlığı bir yana, halkın oturduğu evler, sürekli ve kuvvetli patlamalardan dolayı duvarların çatlaması suretiyle zarar görmeye başlamıştır. Halkın yaptığı çeşitli müracaatlar dikkate alınmamıştır. Neden sonra Şirketin bir mühendisi muhtelif evleri gezmiş ve «gezdigi evlerin durumlarında, dinamit patlamalarından mütevellit herhangi bir zararın söz konusu olamayacağına» dair rapor vermiştir.

Herhalde Şirket Mühendisinin değil, tarafsız mühendislerin bu konuda inceleme yapması ve tarafsız bir rapor hazırlaması gerekecektir.. Çünkü halk bu konuda çok tedirgin!..

Gelelim maden işçilerinin sorununa.. Bugün de işsizlik bunalımını eleştirelim ve bu bunalımın çözüm yollarını araştıralım..

Kıbrıs Geçici Türk Yönetimi'nin C.M.C.'ye toprak satmasını teşvik ettiği, hattâ bazı toprak satışlarında arabuluculuk rolü oynadığı bir gerçektir. Türk Yönetimi, bunun toplumumuzun toprak politikasına aykırı olduğunu, bindiğimiz dalı ken di elimizle kesmek demek olduğunu bilmiyor mu? Biliyor!.. Ama Yönetim, Kıbrıs Türk Toplumunun toprak politikasına aykırı olan bu tutum içine, niçin girmiştir?

C.M.C. ile prensip anlaşmaları yapıldığı söyleniyor. Oysa buraya parantez «açarak söylemeliyiz ki, C.M.C. Türk tarafı ile yaptığı hiçbir taahhüdün altına imza atmış değildir.

Evet.. C.M.C. ile yapılan prensip anlaşmalarında Türklerden toprak aldıkları sürece, Türk işçilerin işlerine son verilmeyeceği hususunda mutabık kalmıştı. Öyleyse Türk işçileri, verilen söze, varılan mutabıkata rağmen bugün neden kapı dışarı edilmektedir.. Bu sorunun cevabı açıktır: Lefke'de istihdam sorununu Türk Toplumunun başı üzerinde Demokles'in Kılıcı gibi tutarak, bu tehditle istediklerini diledikleri gibi yapabilmek için..

Türk tarafı C.M.C.'ye toprak mı satmıyor?.. Alın işte; ben de işçilerinizi kapı dışarı ediyorum!..

Türk tarafı maden tozlanmasına ödenen tazminatı az mı buluyor?.. Alın işte; ben de işçilerinizi kapı dışarı ediyorum..

Ve acıdır ki, bu kozları kullanma imkânını yine işbirlikçi Türk Yönetimi vermiştir C.M.C.'ye..

Biz iddia ediyoruz: Lefke'de Türk işçileri için istihdam alanı kapanmış değildir. Ve yaratılan buhran tamamen sunidir.. Türk Yönetimi, bugün kendi bünyesinde 77 tane işsiz istihdam edecek durumdadır.. Ama yarın mutlaka yeni maden işçilerine ihtiyaç duyulacaktır.. Çünkü Lefke Bölgesinde maden çalışmaları tükenmiş değildir. Kaynak mevcuttur.. Ama bu kaynaklara daha ucuz ve daha yakın yollardan erişmek için, işsizlik bunalımı, Maden Şirketi tarafından, toplum üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanılmak istenmektedir.

İşte buhranın suni olarak yaratıldığı ortaya koyan gerçek:

Gazi Lisesi altında maden bulunduğu tesbit edildiği halde, Türk işçisine yeni çalışma alanı açmamak için, bu ocağın işletilmesi geciktirilmektedir. C.M.C. daha ucuz mal olduğu için bu bölgede açık madencilik yapmakta direnmekte, buna müsaade edilmeyince de, «kendi işçilerinizin ekmeğini kenidiniz kesmekte-siniz» gibi bir hava yaratılmaktadır.

Oysa Karadağ Tünelini toprak alındıktan KOPRONA diye bilinen bu bölgeye bağlamak suretiyle burada yeni bir kapalı ocak açmak ve Türk işçilerini istihdam etmek mümkün, dür. C.M.C. hem ucuz iş yapmak, hem de tehdidini devam ettirmek için toprak altında tünel bağlama işini geciktirmektedir.

Açıkta bırakılan Türk işçisi, öz toprakları altındaki cevher kaynaklarından yabancıların yararlandığını, buna rağmen kendilerinin bu cevher kaynaklarında birer köle olarak çalışmalarına dahi karşı çıktığını görüyorlar. Türk bataryacıya «makinist» bonservisi verilip işine son veriliyor, bataryacılık çalışmaları ise devam ediyor..

Büyük çıkarlarını çarkında ezilen, ekmeği ile oynanan Lefke Türk Maden işçisinin gerçek durumu budur..

Diğer taraftan CMC, «toz meselesinde» oynadığı tek taraflı oyunu «toprak satın alma mes'esinde» de oynamıştır. Bunda Lefke müstahsilinin birbirlerini çekeme ve egoistçe davranışları CMC'ye istediği ortamı yaratmıştır.

Toprak konusunda uzun münakaşa ve çekişmelere sebebiyet veren bir arazi parçasının hikâyesinden söz edelim: Bu arazi 350 dönümdür ve iki kardeşeye aittir. CMC, kendi maksatları için bu araziye satın

almak ister, Türk tapucuları getirip kıymet takdir eder. Miktar &8000. Mal sahibi kabul etmez. Bu arazi de âcilen CMC'ye lâzım. Bir yol ile Aplıç'ı Karadağ'a bağlayacak, maden taşıyacak. Geriye kalan kısmı da madenini üstten açarken çıkacak toprağı dökmek için kullanacak. Yumurta kapıya dayanmış, işin gicikmeye tahammülü yok. CMC. &12 bin der. Mal sahibinin cevabı yine menfi. CMC. makinelerini getirip yolu açıyor ve arkasından da posta vasıtasıyla gönderilen resmi formalar, yolun geçtiği kısımların CMC adına Rum Hükümeti tarafından istismlâk edildiğini bildiriyordu. Konu, gelip Lefkoşa toplantısına dayandı. Lefkoşada Genel Komite mensupları önünde Lefke ve CMC temsilcileri boşlukta kalan meseleleri tartışacaklar, çıkmazda gibi görülen konulara çare arayacaklardı. Önemli olan husus, istenecek fiyatın bir mesnede dayanması idi.

Bu maksad için elde CMC. ile Lefke müstahsilleri arasında yapılmış bir anlaşma vardı ki kiraç araziye değerlendirirken dönümüne &50-100 arası bir kıymet koyuyordu. Bundan tahminen 1 yıl sonra da «Teknik Tahmin Ekibi» adı altında üç kişilik bir grup - 1965 anlaşmasını kaale almadan - kiraç araziye &20 dan &70 ya kadar de ğ i ş e n kıymetler takdir ediyordu. Bu konuya ilişkin söz-konusu toplantı zabıtlar şöyle bitiyor:

«Ümit Süleyman Bey, zor kullanmak suretiyle yolu kapamanın doğru olmayacağını; 350 dönümlük söz-konusu arazi için emlak sahibinin &28.500 istediğini, Kıbrıs Maden Şirketi'nin ise &16.000 vermeğe niyetli olduğunu öğrenmiş bulunduğunu, binaenaleyh &20.000'in en âdil fiyat olacağı kanaatini izhar etti.

Müzakere neticesinde Semih S. Umar Bey'in Kıbrıs Maden Şirketi Müdürü ile temasa geçip, söz konusu Şirket'in Hasan Hacı İzzet'e ait 350 dönümlük araziye &20.000 karşılığında satın almaya ikna etmesi hususunda mutabık kalındı.»

Fakat bu toplantının ertesi günü Semih Umar, Maden Müdürü'nü &20.000 hususunda iknaya çalışırdusun, mal sahibi Lefkoşa'nın yolunu tutmuş ve avukatı vasıtasıyla &20 ile &28 bin arasında değişen çeşitli taleplerde bulunmuştur. Ve pek tabii

Bir Belge

Sadun Aren'in Hakim Sınıflar Karşısındaki Tutumu

ki bu kördüğüm çözümeden öylece bırakılıyor. Söylentiye göre şimdiki isteg. ise 150 bin lira imiş.

Bunun yanında ayak-üstü konuşmalar ve kahve sohbetleri arasında, hem de maddi sıkıntısı ve bir kuruş dahi borcu olmadan malını CMC'ye satan kişiler de mevcuttur. Bütün bu gelişmeler Lefke'de müstahsiller arasında bir birlik olmamasından doğuyor. Onun için bizim çiftçiler Birliği'nden istediğimiz tüm bahçecileri bir çatı altında toplama işinde ön ayak olmasıdır. Bunun için de genel bir toplantı yapılmalı, halk istediği kişileri seçmeli ve bu seçtiği kişilere kendi imzaları karşılığında tam yetki vermelidir. CMC bir parça toprak mı alacaktır; bunu mal-sahibinden önce o komite bilecek, en iyi ortamı onlar yaratacaktır.

«Kuvvet birlikten doğar» görüşünün doğruluğu hiçbir zaman hatırdan çıkarılmamalıdır. Buna göre önceden günü, saati ve yeri belli edilen bir çağrıyı Çiftçiler Birliği'nden erken bir zamanda bekliyoruz. Öyle ki dışarıda bir tek mal-sahibi bile bırakılmasın, tek vücut halinde hareket edilsin.

Gelirim yine toprak konusuna: CMC söz-konusu araziye alamayınca bu sefer «yakit alanı» yapılması için Belediye'ce 1952 yılında Hükümete devredilen ve hal-i hazırda «hali arazi» sıfatıyla Hükümet namında kayıtlı bulunan sahaya talip çıkmıştır.

Şirket'in iddiasına bakılırsa madden işletme imtiyazı alanlar, hükümetten izin çıkarmak şartıyla hali araziye kullanmak hakkına sahipmişler. Bu iddia karşısında o zamanın Komitesi birtakım şartlarla çıkıyor ve bu şartlar CMC'ye uzun mücadelelerden sonra kabul ettiriliyor. Ne var ki o günlerde yeni seçilen Belediye Meclisi bu arazinin CMC'ye icar edilmesine rıza göstermiyor.

KMS. Ablaç Madeninin açılmasına bölge idaresi izin verdiği takdirde tüm işçiler Türk olacaktır demmişti; maden açıldı, söz yerine gelmedi. Sonra Karadağ üstten açılmak istendi; o zaman Lefke'de bunun aleyhinde kuvvetli bir cereyan vardı, işçinin çalıştırılma meselesi bu cereyanın bertaraf edilmesine yetti. Sonra Koprone'ya el atıldı. İnanılır gayri-resmî kaynaklar bu bölgede 20 sene rezervi olan bir cevherin mevcudiyetinden söz ediyordu. KMS. burayı isterken, Karadağ alttan bitmek üzere... «İşçileri Aplaç, üst Karadağ ve Koprone bölgelerine akta-

TİP yönetici kliğininin, kendi içindeki menfaat çekişmelerinden ötürü bir Aybar kliği ile bir Aren-Boran kliğine bölünmesinden sonra, bu ikinci kliğin yöneticileri Sadun Aren ve Behice Boran, «TİP'nin yeni liderleri» olarak länse edilir ve TİP içinde proleter devrimcilerine karşı mücadelenin başını çeker olmuşlardır. Aren ve Boran, «son zamanlarda âniden (!) farkettikleri» ve hiç şüphesiz geçmişte de yalnız Aybar'a münhasır kalmış (!!) olan «sosyalizmin ilkelerinden sapmalara karşı» sözde mücadelenin önünde yürümek iddiasındadırlar.

Bilindiği gibi, TİP içinde Aybar - Aren oportünizminin Milli Demokratik Devrim çizgisine karşı yürüttükleri mücadelede ve Parti tabanındaki millîtanları aldatma ve kendilerine benzetme çabalarının kullandıkları «mantık» (!) lardan biri şudur: «Sınıflararası işbirliği ihanettir; Milli Demokratik Devrim sınıflararası işbirliğidir; öyleyse Milli Demokratik Devrim işçi sınıfına ihanettir!» Bırakalım, ihanet teşkil eden sınıflararası işbirliğinin, geniş emekçi kitlelerinin yerli hâkim sınıfların kuyruğundan gitmeye itilmeleri olduğunu, yâni işçi-köylü - bütün ilerici güçler ittifakının asla bir ihanet olmadığını ve olamayacağını... Bakalım, ihanetin ta kendisi olan, yerli hâkim sınıflarla işbirliğini TİP içinde kim önermiş?

Aşağıdaki satırlar, aynen Sadun Aren'in Sosyal Adalet dergisinin 2. yılının 7. sayısındaki (Ekim 1964) yazısından alınmıştır (sayfa 4); yazının başlığı: «Kalkınma, Demokrasi ve Türkiye İşçi Partisi»dir.

«Nasıl ki eksik bir çarkı yerine konulduğu zaman, o zamana kadar atıl duran makine işlemeğe başlarsa, Türkiye İşçi Partisi de memleketin siyasi düzeninde yerini alınca Türk demokrasisi de gerçekten işler bir hale gelmiş, gerçekten bir anlam kazanmıştır. Türkiye İşçi Partisi'nin varlığı gene bu sebepten dolayı, demokratik siyasi rejimimizin garantisidir. Çünkü ona, evvelce sahip olmadığı bir yararlılık, dolayısıyla de sağlamlık getirmiştir. Çünkü artık yurttaşlarımız, demokratik mücadelelere, bir aldatmaca, bir dansıklı dövüş seyrederek gibi soğuk ve ilgisiz kalmayacak, aksine bu yolla kaderini değiştirebileceğini gördüğü için ona dört elle sarılacak ve benimsiyecektir.

«Biz işsizlik yaratılmaz» diyordu. Şirketin tüm istekleri sağlandı; ancak bunun karşılığı 150 işçinin bu soğuk kış günlerinde sokağa atılması oldu. Toz mes'elesinde olduğu gibi işletme konusunda da aksayan taraf yine CMC, dir.

Bir noktaya temas etmeden geçmek istemiyorum. CMC kendi vasıtaları varken nedense toprak kaldırma işini bir kişinin kabalına veriyor. Bu şahsın kamyonları olduğu gibi bu kabal işinin müteahhittin-

den de aldığı paranın miktarı hayli kabarmış. Bu müteahhittik işi Lefke Belediyesi'ne pekâlâ devredilebilir ve bunun karşılığında yakıt arazisinin Şirkete verilip verilmemesi tekrar teşebbüs konusu olabilir, sanırım. Dedğimiz gibi önemli olan şahısların değil, fakat bölgenin menfaatleridir. Bu menfaatleri de CMC karşısında tam mânasiyle savunacak, kendini bu işe adayacak kişilere ihtiyaç vardır.

Çünkü Lefke, maden işçisine dar gelmediği gibi, maden işçisinin

İşte Türkiye İşçi Partisi'nin Türkiye'nin bütünü içindeki yeri ve onun kaderinde oynadığı rol budur. Bu sebepten, Türkiye İşçi Partisinin mevcudiyeti herkesin, hâkim sınıfların da yararına'dır.» (Siyah-lar bizim — Türk Solu)

«Sosyalizmin ilkelerini korumak» iddiasında olan Sadun Aren'in, bu görüşlerinin özeleştirisini yaptığını, düşüncelerini değiştirdiğini belirttiğini hatırlamıyoruz! Bu durum karşısında söylenecek bir tek şey vardır: Evet, gerçekten varlığı hâkim sınıfların yararına olan bir şeyin olduğu anlaşılmalıdır. Bu nedir? Bu, TİP değildir! TİP'ni hâkim sınıfların yararına olan bir örgüt haline getirmek isteyen Aybar - Aren oportünizmi, Aybar ve Aren klikleridir!

Devrimci arkadaş! Bugün, TİP'ni Aybar - Aren oportünizminden ve kliklerinden temizlemek mücadelesini veriyoruz. TİP'ni halkımızın Milli Demokratik Devrim mücadelesinde devrimci bir silâh haline getirmenin başka yolu yoktur!

Bu mücadeleyi başarıyla yürütmek için hep beraber Aybar - Aren oportünizminin «hâkim sınıfların yararına» olan çabalarının hesabını soralım! Hâkim sınıfların yararına olan tutumlarını açığa çıkartalım!

TİP'nin varlığı ve parlamenter rejimin bir parçası haline gelmesiyle Türkiye'de gerçek demokrasinin varolduğunu söyleyenlere şunu anlatalım: Gerçek demokrasi ancak ve ancak işçi sınıfının önderliğinde geniş halk kitlelerinin bilinçli, örgütlü mücadeleleri sonucu, emperyalizmin ve işbirlikçisi yerli hâkim sınıfların siyasi iktidarının yıkılmasıyla gerçekleşebilir!

Bu yerli hâkim sınıflara işbirliği teklif edenler, onlara yaltaklanarak sahte demokrasicilik yapmak isteyenler, devrimci mücadelemiz içinde yer alamazlar! Onların sosyalizmle, devrimcilikle ilgileri yoktur. Kim ki hâkim sınıflarla hoş geçinmek ister, yeri onların yanındır!

«Bilmek kazanması da Lefke'yi Lefkeli'ye dar etmez.

Son olarak, dinamit patlatılmalarından ötürü halkın rahatsızlığı bir yana, oturdukları evler çatlamaya, zarar görmeğe başladı. Çeşitli müracaatlar dikkate alınmadı. Neden sonra Şirket'in bir mühendisi gezdiği evlerin durumlarında patlatılmaktan mütevelliit herhangi bir zararın söz-konusu olamayacağına dair rapor verdi. Lefkoşa'dan gidecek teknik hey'ete herhalde, bu konuyu da incelemek düşecektir.

Kamboçya'da Halk Savaşı Yakındır

Başkan Sihanuk'u yurt dışındayken deviren Kamboçya gerici yönetimi ve onun iplerini elinde tutan Amerika, bütün Güney Doğu Asya'da olduğu gibi Kamboçya'da da fitilli tutuşmuş bir barut fıçısı üzerine oturmıştır.

Geçen hafta bildirdiğimiz gibi Kamboçya'da halkın direnişi gelişmektedir.

Yurt içinde yeni yönetime karşı gösteri ve toplantılar yaygınlaşmıştır. Bu gösterilerle başa çıkabilmek için bütün ihtiyatları silâh altına alan kukla yönetim, elini kardeş kamına bulamış, çok sayıda gösterici şehid edilmiştir. Ülkenin çeşitli yerlerinden yurtseverler ve öğrenciler başkent Phnom Penh'e gelmektedirler. Özellikle ülkenin kuzey kesimlerinde direniş hareketi başlamıştır. Phnom Penh'in 50 kilometre yakınında halkla hükümet kuvvetleri arasında çarpışmalar olmaktadır. Kamboç ordusunun üç taburu, yeni yönetime karşı savaşmaya başlamıştır. Bu sırada Pekin'de bulunan Sihanuk'un danışmanı «Kamboçya Millî ve Birleşik Cephe»sinin kurulmasının yakın olduğunu, yurt dışındaki Kamboç'ların Sihanuk'la

birleşmek üzere Pekin'e geldiklerini bildirmiştir.

Kamboçya'da başlayan direnme hareketine destek olacaklarını, militanca dayanışmaya gireceklerini belirten Patet Lao, Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Kuzey Vietnam'ın önemli güçleri karşısında işbirlikçi yönetimin dayanma şansı yoktur. Bu yüzden kukla yönetimin başkanı Çeng Heng, Amerika'ya yardıma çağırabileceklerini söylemiştir. İşbirlikçiler ondan medet umarken, patron da zor durumdadır ve gittikçe batağa giren Güney Doğu Asya'dan korkmaktadır. Laos'daki Amerikan bombardımanına rağmen, Laos halkı Patet Lao önderliğinde emperyalizme karşı savaşmaktadır. Güney Vietnam içten içe kaynamaktadır. Boykotta olan 32.000 üniversite öğrencisi Saygon'da gösteriler yapmakta, yönetimi protesto etmektedir.

Öyle görünmektedir ki öteki işbirlikçi yönetimler gibi Kamboçya da Amerika'ya çağıracaktır; fakat Laos, Vietnam ve Kamboç halkları, güçlerini biraraya getirerek ortak düşmanı ve onun uşaklığını yapan kuvvetleri dize getireceklerdir.

ları da hemen ilerici yönetimin yanında yer aldılar. Irak, Mısır, Libya, gericilere karşı, yönetimi her biçimde destekleyeceklerini bildirdiler.

Nil üzerinde bir adada üslenen gericiler, geçen Çarşamba günü hükümet kuvvetlerinin bu adayı işgal etmeleriyle dağıldılar. Liderleri İmam El Hadi El Mehdi, bütün işbirlikçiler gibi ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Şimdi hükümet kuvvetleri ülkede duruma tamamen hâkimdir.

Böylece Amerika'nın bir komplosu daha Sudan'da başarısızlığa uğramıştır.

Yunanistan'da son durum

Amerikan emperyalizminin amaçları görevini hakkıyla yapan Albaylar Cuntası faşist yönetimin bütün çıplaklığı ve vahşeti ile sürmektedir. Son onbeş gün içinde 70'e yakın yurtsever ve ilerici Yunan vatandaşını tutuklayan Cunta, kendisine veya efendisi Amerikan emper-

yalistlerine karşı herhangi bir çatlak ses çıkarılmasına izin vermediğini belli etmek istemektedir.

Bu doğrultuda alınan en son tedbir, ülkedeki faşist düzeni korumakla görevli bir Millî Muhafız Örgütü kurulmasıdır. Millî Muhafız Örgütü, yurtseverlerin her türlü direnişini ezmek için Faşist Cunta'nın kendisini iktidara getiren CIA ile birlikte örgütlediği bir milis kuvvettir. Ülkenin çeşitli bölgelerine dağılarak «komünist avı»na çıkacak taburlardan kurulu Muhafız Örgütünün marifetlerinin yakında duyulacağı anlaşılmaktadır.

Öte yandan, Yunanistan'ı emperyalizmin Akdeniz'deki ileri karakolu haline getirme çabaları gitgide yoğunluk kazanıyor. ABD Libya'dan sökülüp atılan Wheelus üssü yerine, Korfus adasının kuzeybatı kıyısında Palokastritsa bölgesinde bir denizaltı ikmal üssü kurmaktadır. Üssün kurulması için üç körfezi kaplayan geniş bir alanın istimlakı için emir verilmiştir.

NATO'nun kuruluş yıldönümünün gürültülü törenlerle kutlandığı, üslerin kurulup, Amerikan şirketlerinin her gün yeni yatırımlara giriştiği Yunanistan'da Amerikan emperyalizmi ile onun uşağı Albaylar iktidarı, hükümranlıklarını kaba kuvvete dayanarak sürdürmektedirler. Ancak, Yunan halkının gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında bu hükümranlık uzun ömürlü olmayacaktır.

Sudan'da karşı Devrim

Tesebbüsü bastırıldı.

Amerika'nın Sudan'daki ilerici yönetime karşı, yerli işbirlikçileri aracılığı ile giriştiği darbe tesebbüsü başarısızlıkla sonuçlandı.

CIA'in örgütlediği El Ansar mezhebi mensupları, İmam El Hadi El Mehdi Başkanlığında ilerici rejime karşı ayaklandılar. Başbakan General El Numeyri'yi öldürmeye teşebbüs edip başaramayan gericiler, halkın tepkisiyle karşılaştılar. Emperyalizme karşı dövüşen Arap halk-

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

- İtalya'da grevler devam etmektedir. Hükümet buhranının sona erip, yeni hükümetin kurulmasına rağmen işçiler ve öteki ücretliler millî gelirden kendilerine düşen payların azlığı yüzünden direnmektedirler. Son olarak 180.000 devlet memuru ve 350.000 tekstil işçisi greve gitmiştir.
- ABD'nde bir kamuoyu araştırma enstitüsü, ülkedeki zencilerin % 9'unun, haklarını elde et-

mek için kuvvet kullanmaktan yana olduklarını açıklamıştır. Amerika'da yaşayan zencilerin sayısı 30.000.000'dür.

- Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne bağlı savaşçılar son bir yıl en önemli saldırısını yapmışlar, 100 Amerikan ve Güney Vietnam üssünü havan ve roketlerle bombalamışlardır. Emperyalistlerin ve uşaklarının kayıplarının ağır olduğu bildirilmiştir.

Dr. Çetin Yetkin

Siyasal İktidara karşı

Direnme

ve

Devrim

(yeni çıktı. 6 lira)

Genç bilim adamımız Dr. Çetin Yetkin bu önemli inceleme mesinde başlangıcından günümüze kadar, başkaldıran halkların, devrim yapan kitlelerin hukukî ve sosyal dayanaklarını çok özlü bir şekilde anlatmaktadır. Mutlaka okuyunuz.

İşçi sınıfı partisinin dine karşı tavrı

● **Başarfa 11. sayfada** nistler bu ilkeyi, Sosyal - Demokrat Partinin dini kişisel bir mesele saydığı neticesini verecek şekilde tahrif ederler.

Ancak (din üzerinde yapılan konuşmayı ele aldığı Duma grubumuzdaki görüşmelerde açık lanmayan) olağan oportünist tahrifata ek olarak, Avrupa Sosyal - Demokratlarının din meselesi karşısındaki modern, ve, eğer bu denilebilirse, aşırı kayıtsızlığa yol açan özel tarihi şartlar vardır. Bu şartlar ikili bir nitelik taşır. Bir defa dine karşı mücadele devrimci burjuvazinin tarihi görevidir ve Batı'da bu görev, feodalizme ve ortaçağcılığa karşı devrimleri ya da saldırıları çağında burjuva demokrasisi tarafından geniş ölçüde tamamlanmıştır (ya da tamamlanmaktaydı). Hem Fransa'da hem de Almanya'da dine karşı burjuva savaşı bir gelenektir ve sosyalizmden çok önce başlamıştır (Ansiklopedistler, Feuerbach). Rusya'da, bizim burjuva demokratik devrimimizin şartlarından dolayı bu görev de hemen hemen tamamen işçi sınıfının omuzlarına düşmektedir. Ülkemizde küçük burjuva (Narodnik) demokrasi bu konuda (sonraki Yüz-Kara Kadelerin ya da Vekhi'nin Kade Yüz - Karalarının sandığının aksine) çok fazla bir şey yapmış değildir. Hatta Avrupa'da yapılanlarla karşılaştırıldığında çok az şey yapmıştır.

Öte yandan, burjuvazinin dine karşı savaş geleneği, Avrupa'da, marksistlerin uzun zamandan beri tekrar tekrar izah ettikleri gibi, burjuvaziye saldırılarının bütün «şiddetine» rağmen, burjuva dünya görüşüne dayanan anarşizm tarafından, bu savaşın özellikle burjuva olan bir tahrifine yol açmıştır. Lâtin ülkelerindeki anarşistler ve Blanqui'ciler, Almanya'da Most (geçerken belirtelim ki, ni zamanda Dühring'in bir öğ-

rencisidir) ve benzerleri, binsekiz yüzseksenlerde Avusturya'da anarşistler dine karşı mücadelede devrimci gevezeliği aşırı bir hale vâdirdiler. Şimdi Avrupalı Sosyal-Demokratların anarşistlerden de ileri gitmeleri şaşırtıcı değildir. Bu anlaşılır bir şeydir ve bir ölçüde haklıdır da. Ama Rus Sosyal-Demokratları için Batı'nın özel tarihi şartlarını unutmak yanlış olur.

İkinci olarak Batı'da, millî burjuva devrimleri sona erdikten sonra, vicdan özgürlüğü aşağı yukarı tam olarak kabul edildikten sonra, dine karşı demokratik mücadele sorunu burjuva demokrasisinin sosyalizme karşı mücadelesi tarafından öylesine geriye itilmiştir ki, burjuva hükümetleri kasıtlı olarak klerikalizme karşı yan-liberal bir «mücadele» örgütleyerek kitlelerin ilgisini sosyalizmden uzaklaştırmaya çalıştılar. Almanya'da Kulturkampf'ın ve Fransa'da burjuva cumhuriyetçilerin klerikalizme karşı savaşının niteliği buydu. İşçi kitlelerinin ilgisini sosyalizmden uzaklaştırmada bir vasıta olarak burjuva anti-kerikalizmi: Batı'da Sosyal-Demokratlar arasında dinle mücadeleye karşı modern «kayıtsızlık» havasının yayılmasından önce gelen, budur. Ve bu da anlaşılır bir şeydir ve bir ölçüde haklıdır da. Çünkü Sosyal-Demokratlar Burjuva ve Bismarck'çı anti-kerikalizme karşı koymak için dine karşı mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye tabi kılmak zorunda kaldılar.

Rusya'da şartlar tamamen farklıdır. Burjuva demokratik devrimimizin önderi, proletaryadır. Proletaryanın partisi, eski resmi din ve onu canlandırma ya da ona yeni veya farklı bir temel, vs. sağlama çabaları dahil, bütün ortaçağcılığa karşı mücadelede ideolojik önderlik yapmak zorundadır. Şu halde Sosyal-De-

mokratlar ve Sosyal - Demokrat Parti için dinin kişisel bir mesele olduğunun ilân yerine, işçi sınıfı partisinin devletin dini kişisel bir mesele ilân etmesi talebini koyarak Alman Sosyal-Demokratlarının oportünizmini nisbeten ılımlı bir şekilde düzelten Engels'in, bu Alman tahrifatını benimseydikleri için Rus oportünistlerini yüz defa daha ağır bir biçimde kinayacağı açıktır.

Duma kürsüsünden dinin halkın ahyonu olduğunu ilân ederek, grubumuz doğru davranmış ve böylelikle bundan böyle Rus Sosyal - Demokratlarının din meselesi üzerine konuşmaları için temel olması gereken bir örnek ortaya konmuştur. Grubumuzun daha da ileri giderek ateist tezleri daha da ayrıntılı olarak geliştirmeleri gerekir miydi? Sanmıyoruz. Bu, proletarya partisi tarafından dine karşı mücadelenin abartılması tehlikesini doğururdu; bu, dine karşı burjuva ve sosyalist mücadele arasındaki farkı ortadan kaldırmak neticesini verirdi. Yüz - Kara Duma'da Sosyal-Demokrat grubun ilk görevi, başarıyla yerine getirilmiştir.

İkinci görev, ve belki de Sosyal-Demokratların en önemli görevi, yani işçi sınıfına karşı mücadelesinde Yüz-Kara hükümeti ve burjuvaziyi desteklemede kilisenin ve din adamlarının sınıf rolünün açıklanması da başarıyla yerine getirilmiştir. Elbette ki, bu konuda daha pek çok şey söylenebilir ve Sosyal - Demokratlar bundan sonraki konuşmalarında Surkov arkadaşın konuşmasını nasıl genişleteceklerini bileceklerdir, ama yine de, Surkov arkadaşın konuşması mükemmeldir ve bu konuşmanın basılıp bütün Parti örgütleri tarafından yayılması, Partimizin doğrudan bir görevidir.

Üçüncü görev, Alman oportünistleri tarafından tahrif edilen,

«dinin kişisel bir mesele» olduğu yolundaki önermenin doğru anlamının ayrıntılı olarak izah edilmesiydi. Ne yazık ki, Surkov arkadaş, bunu yapmadı. Bunun yapılmamış olması bir kat daha kötüdür, çünkü o sırada Proletari'nin de işaret ettiği gibi, Duma grubumuzun daha önceki faaliyetlerinde Belusov arkadaş bu konuda bir hatâ işlemişti. Gruptaki görüşme, ateizm üzerine tartışma, grubun gözünde dinin kişisel bir mesele sayılması yolundaki ünlü talebin doğru yorumlanması meselesini gölgede bırakmıştır. Bütün grubun ortaklaşa işlediği bu hatâdan dolayı sadece Surkov arkadaş suçlamıyacağız. Üstelik, bu meseleyi yeterince aydınlatmadığı için, Engels'in Alman oportünistlerine karşı yönelttiği sözlerin kavranılması için Sosyal - Demokratların zihinlerini yeterince hazırlamadığı için Parti'nin kendisinin hatâh olduğunu içtenlikle kabul edeceğiz. Gruptaki görüşmeler, bu hatânın Marx'ın öğretilerini hiçe saymak arzusunun değil, gerçekte meselemin anlaşılmasındaki bulanıklıktan ileri geldiğini göstermektedir. Bunun grubun ilerideki konuşmalarında düzeltileceğinden eminiz.

Tekrar edelim ki, Surkov arkadaşın konuşması mükemmeldir ve bütün örgütler tarafından yayılmalıdır. Bu konuşma üzerindeki görüşmelerinde Duma grubumuz Sosyal-Demokrat görevlerini bilinçli olarak yerine getirdiğini ispat etmiştir. Grupla Partiyi yakınlaştırmak, grubun yerine getirdiği güç görevlerden Partiyi haberdar etmek ve Parti ile grubun çalışmasında ideolojik birlik kurmak için, grupta yapılan görüşmelerle ilgili haberlerin Parti basınında daha sık yer alması arzu edilir.

(Proletari, No. 45, 13 (26) Mayıs, 1909.) Çeviren: Şahin Alpay

İşçiler — Köylüler — Devrimci Öğrenciler sınıfınızın sanatını sunuyoruz

TEKİN SÖNMEZ'İN

ANT'DA ve TÜRK SOLU'NDA yayımlanan şiirleriyle, hiçbir yerde yayımlanmamış son şiirlerini NADAS

YAYINLARI bir araya topladı

Boşuna Değil Yaşamak

Emekçi ve Öğrencilere % 30 indirimle, 2 liralık posta pulu karşılığı, toplu isteklere % 30 indirimle, ödemeli gönderilir.

P. K. 118, Sirkeci — İst.

İSTANBUL DAĞITIM: GE. DA.

Proleter Devrimci
Aydınlık yavınları : 2
Feodalite tartışmalarına
ışık tutacak olan kitap

Feodalizmden
Kapitalizme Geçiş

Adres: Adakale Sok 28/1 Yenışehir — Ankara

TİP'de Aybar-Aren Oportünizmini ve güçbirliği bozguncularını yıkmak için birleşelim

(Orua sayfadan devam)
varması», ne tesadüf, TİP'nin «tek suçlu» olduğunun «farkına çok büyük ölçüde başarısız olduğu son seçim devresi sırasında olmuştur. Ant dergisi, bu andan itibaren parlamentarizmi esas alan, seçimleri herşey sanan Aybarcı görüşlerle Aybar'ı sözde eleştirmişti.

3) Bu arada uzun bir süre Ant dergisi, Türkiye'deki sol hareket içinde hiç şüphesiz Marksizmle ilgisi olmayan popülist unsurlara Küçükömer - Divitçioğlu çizgisine uzun süre sayfalarında yer vermiştir. Ant dergisi, bu yeni küçük burjuva modasının «teorik katkıların» da uzun süre başını çekmiş, çığırkanlığını yapmıştır.

4) Yine bu arada ve uzun bir süre, Ant dergisi ve Ant yayınları, proleter devrimci ideolojiyle ilgisi olmayan, küçük burjuva modasının ve «sol» sekte yayınlara, hatta anti - komünist yayınların ticaretini yapmıştır. Ant dergisi, son zamanlardaki mahcup dönüşü ve Mao Zedung'a ve Lenin'e mahcup açılışı içinde, oportünist görüşlerin reklâmını hâlâ sürdürmektedir.

5) Ant dergisinin, yayın hayatının son devresinde, çok kısa bir zaman önce, proleter devrimcilerinin ideolojik mücadelesinin ağırlığı karşısında tutumunu bir kere daha değiştirdiğini, aniden Mao Zedung'u ve Lenin'i keşfettiğini, sayfalarında Millî Demokratik Devrim teorisinin anlatılışının yanlış olmakla beraber baş yerini işgal etmeye başladığını görüyoruz. Bu mahcup dönüğe paralel olarak, Ant dergisi TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ dergi ve gazetelerinin yazılarını ve çizgilerini çok yakından izlemeye başlamış, Aybar - Aren oportünizmine karşı ideolojik mücadele veren bu dergi ve gazetelerin tahlillerini ve sloganlarını taklide, ama elbette bir bağımsız aktüalite dergisine yararışır şekilde,

nerden alındığına hiç atıf yapmadan, sözde benimsemeye başlamıştır! Devrimci saflardaki birikimin işçi ve köylü kitlelerine yöneltilmesi, işbirlikçi iktidarın içine düştüğü buhranın tahlili ve geniş halk kitlelerinin bu iktidara karşı mücadeleye sevk edilmesi işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel öncülüğü konularında, Ant dergisi proleter devrimcilerinin yaptığı su götürmez tahlilleri aynen kabule mecbur kalmıştır!

Ancak, Ant dergisinin bu yeni gelişme çizgisi hakkında proleter devrimcilerini çok ihtiyatlı ve uyanık olmaya sevkedecek önemli nedenler mevcuttur. Bunların başında, hiç şüphesiz Ant dergisinin eski alışkanlığı olan millî cephe ve güçbirliği bozgunculuğunu aynen devam ettirmesi, asker - sivil aydın zümreye ve küçük burjuva devrimcilerine karşı düşmanca bir tutum takınması gelmektedir. İkinci olarak, Ant dergisi, hâlâ Millî Demokratik Devrim stratejisine karşı ikiyüzlü bir mücadele sürdürmektedir. «Millî demokratik devrim», «Yeni demokratik devrim», «Demokratik halk devrimi», aynı anlamda kavramlardır. Bunlardan birini diğerine karşı kullanmak, proleter devrimci stratejiye karşı iki yüzlü muhalefetin ve SİNSİ bir bozgunculuğun ta kendisidir. Bu gibi çabalarda, mücadelenin kıyasında bile olmayanların, hırslarını ve öfkelerini alamamak ve bir yandan doğruları kabul ederken bir yandan «ipin ucunu büsbütün kaçırmıyayım» dercesine doğrulara karşı durmak gibi küçük burjuva hastalıklarını görmek mümkündür. Üçüncüsü, Ant dergisi sözde yeni keşfettiği Millî Demokratik Devrim stratejisi içinde, hâlâ eski Aybarcılık döneminden kalma yanlış kavramlara yer vermektedir! Bu son küçük burjuva modasının emek - sermaye ilişkisi olduğu fikri gelmektedir. Ant dergisi, bu fikri yeni benimsediği stratejinin kalıbına uydurmak için bu sefer de yeni «çelişki tas-

nifleri» icadetmeye çalışmaktadır. Bu son küçük burjuva modasının ne kadar süreceği bellidir.

Dördüncüsü, Ant dergisi çevresinde, gençlik saflarında Aybar - Aren oportünizminin temsilciliğini yapmış olan kaşarlanmış Arencilerin kümelenmeleri görülmektedir. Beşincisi, Ant dergisi TDGF içinde ve proleter devrimci birikimin sağlandığı saflarda başgösteren son ideolojik mücadelede İkesiz Birlik Cephesinin yanında yer almıştır; TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK'a karşı, İkesiz Birlik Cephesi'ni savunmaya yeltenmiştir. Çok yakın zamana kadar Millî Demokratik Devrim çizgisine «kuyrukçular, hainler, vb.» diye saldırmış olan Ant dergisi, şimdi Millî Demokratik Devrim stratejisini savunanlar arasındaki tartışmalara katılmaya çalışmaktadır! Ve elbette bu söz ve yazıyla da kalmamakta, Ant dergisinin etrafında kümelenmiş bulunana eski Aren'ciler, bu sefer proleter devrimcilerine karşı İkesiz Birlik Cephesi ile işbirliği yapmayı denemektedirler. Bu tartışmalara katılmak elbet ANT'ın da hakkıdır. Ama bizim de söyleyeceğimiz sözler var.

Proleter devrimcileri ve TİP içinde mücadele eden bütün devrimciler, bu oyuna karşı uyanık olmalıdırlar! Ant dergisinin politikası, daima millî cephe bozguncusu ve ikiyüzlü bir politika olmuştur; İkesiz Birlik Cephesinin politikası içinde de güçbirliği boz-

gunculuğu ve sektecilik unsurları, kısır küçük burjuva rekabetçisi eğilimler kendini kuvvetle hissettirmektedir! Bu iki çevre, birbirleriyle kaynaşmaktan ne ummaktadır? TİP içinde verilen mücadeleyi baltalamak, Aybar - Aren oportünizmine karşı verilen mücadeleyi yolundan saptırmak, TİP içindeki devrimci birikimi kendi tekellerine almak - istedikleri budur!

TİP içinde Aybar ve Aren oportünizmine, özellikle Aren - Boran kliğine karşı mücadelenin hızlandırılması ve kızıştırılması şu dönemde, ikiyüzlülüğe karşı mücadeleye de önem vermeliyiz! Hedefimiz: Aren - Boran kliğini tecrit etmek ve artık TİP tabanı üzerindeki etkisine son vermektir! Bu yakın hedefi gözden kaçırarak bütün tutumlar, TİP içinde verilen mücadeleye ve genel olarak bütün Türkiye'deki devrimci mücadeleye zarar verecek tutumlardır! TİP içindeki mücadelede, Aren - Boran kliği ile birleşme eğilimlerinin teşhir ve tecrit edilmesi şarttır!

İçinde bulunduğumuz mücadele döneminde, herkes safını açıkça tâyin etmelidir! Türkiye İşçi Partisi içinde Aybar ve Aren kliğine ve çizgilerine karşı verilen mücadelenin gelişmesi, bizim Millî Demokratik Devrim mücadelemizin esas görevlerinin ele alınmasına ve çözümlenmesine yaklaşılmaktadır.

Oportünizmi yıkmak için var gücümüzle mücadele edelim!

İşçi-köylü sayı 14 çıktı!
Bu Sayıda: Ağalığa ve Tefeciliğe
son verilecek

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Binbirdirek Mah. Klod Farer Cad. 6/6 İstanbul. Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Adakale Sok. 28/1 * Dizgi: Son Saat,

Baskı: Haşmet Matbaası * İstanbul Dağıtım: Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34, Tel.: 27 39 49 * Anadolu Dağıtım: Ga-Me-Da * Yıllık Abonesi: Yurt İçi :40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.